

A

638

XI.

51.

... KORDA GYÖRGY

... KINEK-IS ... IDEJE-KORÁN

ESETT HALÁLÁT ... ATYTYA-

FIAI ... MAGYAR VER-

SEKBEN, FOGLALTATNI

... KIVANTÁK

[Gyöngyössi János a'ltal?]

KVÁR, R.N.K. AKAD. LTAR

No. 16. Tári: 3H.

ÉLETÉNEK GIENGE VIRÁGJÁBAN EL-HERVADOTT
REMÉNYSEGNEK FIA,
NÉHAI MÉLTÓSÁGOS GROFF
ÉS BOROS-JENŐI LIBER BÁRÓ

K O R D A G Y Ö R G Y

URFI, Ő NAGYSÁGA.

KINER-IS

RÖVID, DE DITSÉRETES ÉLETÉT, NAGYRA MÚTATÓ
DRÁGA AJANDÉKAIT, ÉS IGEN IDEJE-KORÁN
ESETT HALÁLÁT;

Ugy egyszer'smind Benne
A' GROFF ÉS BÁRÓ KORDA, URI ÁGNAR A' FERFI
NEMEN LETT VÉGSŐ MEG-SZARADÁSÁT,
MÉLTÓSÁGOS GRÖFFI ATYTYAFIAI
Ő NAGYSÁGOK

*Magyar Verseiben foglaltatni,
és örök emlékezében hagyni
kívánták.*

Ovidius Epist. 16.

Fallitur angustis Spes bona sepe suo

Horatius Carm. Lib. 1. Od. 4.

Vite summa brevis Spem nos vetat inchoare longam

Plantus mondaša:

Quasi herba sulphurea paulisper fui;
Repente exortus sum, repente occidi.

Lucianus híres Görög Orator, é; In 'mondaša):

Az arany-Reménysegek nem egyebek, hanem mint
a' meg-aranyozott sírvöknak sírvallásai.

Gyápos onyészata egy Hajnal-Éstagnak,
 El-kunytetreme-fénnyet egy Gruff Magyar Magnak
 Verjed, Műfám! ülven fűt-halmi zöld hantón,
 Bús Repkesöt játszó harabéti lantón:
 Melly alig derült-fel a látás-határára
 Feljebb a por-pírből ki-görögő párára,
 Majd reggelről febes párnnyakon estvére
 Altal-repülven, lett Heppenus testvére (*).
 Melly míg első fényből fenge-fügart kintett,
 Erdély, kis tornyára csak alig tekintett,
 'S útát törvén-áttal majd a természetén,
 Le-mont övök ejében merült onyészaton.
 Lehet-e, hogy rendet ki-szabott a bronzon?
 A' természet, rendet kövén, tövén, ronszon?
 Lehet-e, egy Hajnal Fia ott sünjek-el,
 Hol a nappalt nyitja rósa-pír környékkel?
 Oh, Phosphorus! Műfák peritmes pajzások, (**)
 Badgyadát virrafatónak pírves öbajások!
 Te világ, Nagy Remes időm pillantója,
 Az ég királdjának gyors hengyet-futója!
 Lehet-e, mint veres, mikor nap előtt jár,
 Utat nyitván elöl, kaput, rekeszt ki-zár,
 Le-fűs azomban ama fészket Mellyben,
 Rövid időm 's hosszúság gyás legy egy semellyben?
 Igar; a' természet ellene-kell ennek,
 Vízpa-kiált a Rend 's tartja képtelennék.
 De dördült véletlen egy hasatmasból pörör,
 Mellyre meg-repkes a' szillagos bírtózat,
 Melly hajdon-is rendet bontó forgó-szélben
 Így hangzott: A' Napot el-nyitgatam dőlben! (***)
 Melly előtt az égnek feregi jövedelmek,
 Mint éterlen fűek, szillagok le-hullnak:

E' pa-

- (*) Az a fényes szillag, melly az ő forgásának bizonyos idejében az hajnalnál egyfolytósan fel, 's így akkor a nap előtt jár, Hajnal-Éstagnak hívjuk, görögül Phosphorus; de ugyan az a szillag, mikor bizonyos ideig este nap le-menne után sünjek-fel, akkor annak neve Heppenus, magyarul Est-hajnal.
- (**) Példabírdobban vagyunk: A' Hajnal a' Műfám, vagy tanutóknak barátja.
- (***) Amos Prof. Rész. 8. vers. 9.

É'paranysolt: Szálj-le, Szillagotknak képe!
 Ki harmatban mosdod, édes Anyád képe! (*)
 Szálj a' porban, 's hűnyj-el feres ágyas-hárban,
 Szálljon egy Sniffi Mag benned örök gyásiban.
 Terméket szenvedjen, nyögjön a' szillagzat:
 El-hűnyj Sniffi KORDA GYÖRGY, a' Zerebmey Magzat!
 Ti, kik keferűség' innepét ültet!
 Á'stassatok, míg én gyász-versek képeit.
 Kik a' sem-efinek tömlőjével bírtok,
 Amaz ékes gyermek Adonison jirtok! (**)
 Nyírsáor-fel a' mély fájdalom' kütféjét,
 Sivalom' házánar gyakorlott műhelyét,
 Folyjator' elmévre 's pennámra be-hatott
 Sebhedéfből forró rendet 's gondolatos.
 Hogy így a' jir-halmon épült emlékezet
 Alul-éjen erős márvány 's kemény vész.

Világra születni köz minden emberrel,
 Köz a' bírtok-level együtt a' szimerral.
 Hol osztóván a' jár rang felcse a' porral,
 Egyentő részt vésnek egy mérő-finorral.
 De külömböz meg-is egyik vés a' másból,
 Alom' jutatos erűt tizenhat pörbűből.
 Külömb a' finum vés a' nemtelen vésből,
 Az édes pótló-tó vad vészkor-gyökérből.
 Fekélyből a' veréb fejedelmi fajnál,
 Bűfessbb ért az arany vés-féser vagnál.
 Szármagnak mind naptól, mind méstől fűgásor,
 De ragyogványoknak nemei nem pártor.
 Amazor eleven pikráddal villognak;
 Ezek halovány pín villámmal piflognak:
 Amazor diszószt orzójának fénnye;
 Ezek langos vésű fűtnek Szüteménye.
 Így a' Születesek naha köz törvennyel
 Egygyeznek, de meg-is külömböznek fénnnyel.

(*) Ez a' Phosphorus, vagy Hajnal-szillag, az Hajnal szanár lenni mondatik a' Poet-
 takról, mert épen hajnal előtt pörbűt fel-jön, de pedig most pörbűz a' szilak kédes
 Sniffi lésit.
 (**) Adon's igen ékes kép gyermek a' porban. Szilagiban egy vad-komol meg édesen kimer emlé-
 keztet a' régi pogányor innepét ültet vagy szilagittal és jirtással pör helyeken.

Szamársággal volna nimis vuggunk polgárok,
 De fényesebbé színeket az öfi fuzárok.
 KORDA GYÖRGY-is, ama' tisztelet között
 Kemelt ékes gyermek, posztal különbözött.
 Szamársága nem volt köz-reműködés,
 Hanem fényes Gwiffi Magból termelt Vízfej.
 A'melly Névben, mint egy tükrökben, Nagy-Attya
 Névét ábrázolja Unoka-Magrasja:
 Ezt az öfi fényes büfong meg-suházza,
 Amart a' vizke-verte füzár koromázza.
 E' folyó Szajadnak derekán • átal-köls
 Rakáson az idő hogy gyors futással tölt;
 Idősebb Gwiff KORDA GYÖRGY egy meg-külömbözött
 Tekintetben fénylő Felső Rendek között.
 Endő, két büfőjén fényes Nere repült,
 Híresség pekerén Nagyokkal forban ült.
 A' kerengés nyervén frigyos barátság,
 Vessző-pálból fel-nőtt magas szédus-fára.
 Fenyestörő kerepő markat akármere,
 Szaporodott botog kezdetből ezre.
 Gyűjtő, mint a' munkás méh, vagy ferény hangya;
 És mint aratók után a' füvű kalangya,
 Ugy folyt markat után az égnek áldása,
 Menyben-vegyett füzár volt keze forgása.
 Réles birtokán Liber, Vessa, Ceres (*)
 Volt hív Polgáttal majordó beíres;
 Kiknek kellesz Imarkok a' büfőzet borta,
 Rakásban a' termes' ajándékot hordta.
 Meg-gyűlt a' pövéreke fije felett fénylő,
 Azra egy Obednét meg-rakott pekerény lett.
 Talpánar nyomait feresztette vajban,
 Mofa lábainak bokáit olajban.
 Ofiban az útat tédra Salamonnal,
 Nyereség' hajdít meg-rakta kasszonnal.

Az

(*) Liber vagy Bachus a' bormak istene; Ceres a' búzának, a' mészékben. Vessa pedig nem
 szőlő a' tüzet jelent; hanem a' földet és annak termékenységét - és a' régi prógányoknál.

Az Arany-gyapjunak karaját emelt
 Jafonnát (Cholchiban vitrolázott éne). (*)
 Nem volt a' Nagy SASnak Félkeiél idegen;
 Sőt, mint arany-edény, függött fenn a' szegen.
 Hajtott az Országó FELSEG' előtt tündér:
 Itt a' Delphi' Szike, melyet meg is kéri.
 El-vén egy nyájat költés a' fedele,
 Kerelmes Hivem vagy, e' volt a' felelet.
 A' KILÁLYnak semben mofolygó orzája
 Elet-hozó nap-síngy ragyogott hozzája.
 Hogy pedig Hivségnek padné gyümölcseit,
 Fő-kevének rajta tetőzte kincseit.
 Függesztet nyakában Arany Kölyök, melyet
 Vésélven, foglalna Komormyiki helyet.
 Majd Kolof-Vármegye' Kormányzó feket
 Alul-bizván, birta Fő-Árpány Sziket.
 Járult mellé még más Udvari Primer-is,
 Imboly! már Erdélyi Fő Vadász-Mester-is.
 Sőt a' Meg-tízlel's lépfőin fel-felé
 Fekes Tanácsos' karban-is emelé.
 Az Országos Rendszer' Főnk-Tanácsában,
 Hazabél Thénis' márvány-szemplonában (**)
 De hogy lenne messzebb figyelő fényre,
 's az Ország' Házánál befesebb edényre,
 A' Király fel-nyitá viszont hozzá síver,
 Goff' Melvifágra magasztalta Hivét.
 Így lépett díszül Goff' KORDA GÖRGY feljebb;
 Így sőt, mint a' nő Hódolat parva, selyebb.
 Ö volt a' KORDA Név' délig hágyott pontja,
 Mely ferspemyében Nemzeiének pontja.
 Napnak udvaráig újra magasztala,
 Honnan Prometheuszal tüzet hozott alá, (***)
 Melyből letket a' Nemzei élők
 Formálta, 's Herófi fényvel egyenlővé.

x adván,

- Miként
- (*) Hircs volt régen Colchis fejeiben Aectas nevű király, kinek nagy kincse leivén, melyet jafonnát, barmotból gyűjtött, azt ottan meste formában, Arany-gyapjunak nevezék: vagy pedig lévén oly drága ritkaság, mely aranyból készült juhok, vagy amolyan gyapjút szed. Oda ment melle Jafon.
- (**) Itt a' Thémis' szemplonán ki-függeszték, a' Satius, vagy a' Erdélyi országos közönség.
- (***) A' Pócsák Perios Prometheus az embert földből formálta vlt. kérésén a' napot fel-átmozott, s onnan tüzet hozván, azt beté adta, 's azgal meg-éltette.

Miként Eliakim fényes hívasalban
 Öltözvén, lett be-vert eröss szeg a' falban,
 Mellyen Attya Háza summában foglaltva
 Fő-kelpe volt együtt-függvén magafára: (*).
 Így Guff KORDA terjedt párnnyakon fel-kelvén
 Mellyőgát magass lépfőkéig emelvén,
 Saját Nemzetének emelte befejt-is,
 Egynek dísfőige mindenik' fényét-is.
 Mint épen a' Remner ragyogó lámpája
 Az egész szűk-is világoskodása,
 Mellynek világánál minden sagnak's résznél
 Siet alkotvánnyai járnak's futást vépnél.
 Egyhá Nemmel ékes volt Attjának Háza;
 Ö majd arra híjtes borsong-is ruhára:
 Ha fala szűk téglá volt far-alkotvánnyal;
 Ö meg-ékesíté faragott márvánnyal.
 Ha völggyben alatt volt; hegyre magasztalta:
 Ha drága-kő; arany gyűrűben foglalta:
 Ha mint nevündékény ulaj-fa szemete;
 Ö benne lett magass élő-fa termete.
 E' Nagy Guffnak ifjú kellemeséj élte
 Meg mikor fengülő savafrást szemlélte,
 Találta, fel-vén Hymen kedves zárját,
Guff Léki TELEKI SÜS ANNÁban Párját.
 Melly Nemes Bölö-tő' midőn gyümölyözött,
 Kedveséjben termett hét Magzatok körött
 'SIGMOND, SVÖRGY, és ADAM' Atyóknak öleiben
 Ugy voltak, mint nyílnak az Eröss' kezében.
 De kettő meg-felvén elein a' porban,
 Hár ADAM maradt a' fűs forban
 Edes Attya fényes Házaának reményül,
 A' Guff KORDA Névnek egy feltrő kem-fényül.
 Ki, futván zöldre tö' idje' pályáját
 Meg-salálván szűkbb Hymen nyosolyáját,
DANIEL ANNÁval fogott páros kezét
 Oh halhatatlan Nér! áldott emlékezés!

Sala-

(*) Csász Guff. r. p. 22: vers. 20, 23, 24.

Salamon pennát érdemtő ritkaság!
 Menyei tárházhoz illendő drágaság!
 Kiben a' természet és kegyelem egy képet
 Formát vala; testből és lélekből egy képet.
 Kiben az Okosság, tisztán fel-mjula jeme,
 A' világ győze. Hisz és Kegyeség érdeme,
 A' Felség, kö-pin' bívora jenny nélkül,
 A' Felügy, mellynek homlokán felség ül,
 Együtt társalkodtak angyali karokkal,
 Ölelkeztek menyből harmatozó spókkal..
 Ez ifjú Góff Pát, tiszta kebeliből,
 Mint seplővelen pár-gerlisze fészekből,
 Egy képed Mag's áldott Jeremiás ki-kele,
 Mellynek fele része föld, és menyország fele:
 Habb Góff KORDA GYÖRSE, hajnal hasadája,
 A' bereg reménység, bé-tölté okajása,
 Ezet után Hét-Gáz Nyolczvan-Rettör töltvén,
 A' Vör-öntő Hava betlett könsűs öltvén.
 Kiben Nagy-Attyának Nive meg-újula,
 A' Nemzet; Sikra újabb lángat gyula..
 Tapsolt már az öröm e' gyönyörű-jem Alakon,
 Uj Remény nézett-lei a' meg-mjiltt ablakon.
 Hári gyönyörűség vig tollakon pátmyalt,
 A' Beret, nyelve raj-lyénül mires nyalt.
 A' polában, mellyet a' Gráfiak kötött,
 Már a' gyengéd test tagoskái nüttet.
 Az Edes Anyával gyenge fizyelemben
 Esmerkedő jemei vgyorogtak jemben.
 Már pólás felejtven búl-karon üldögelt;
 Majd pólástan talpon ingadva lépdegelt.
 Az okos Ertelem, rebegő volmáltfa,
 A' Nyelv-is, darabolta póravoknak áttfa,
 Pórbálgatta mires fele-máj fogással;
 Majd képed' mestere lett sanultt fogással.
 Már a' fürgé lábak a' gyermeki pátmyat
 Futván, a' bűzfőnek le-rátsár igazat.
 A' ifjasságok rügyéből ki-fellett
 Gyermekfég, ki-mjiltó tavasza kies lett.

Az Elműség gazdag termései kaszártak,
 Egy Marcellus jázso társára mutatnak. (*)
 A' felid' Erkölyök jelei tetőztek,
 Mellyek egy új képet Józsefről mutattak.
 Sőt a' mézzel folyó kellemetességnek,
 Mellyben berelmei szeregne az égne,
 Ma' első hír-mondó posztái jelentek,
 Mellyekre figyelem keméi ferkentek.
 Berelmem! mind a' ki nemzette, mind seült,
 Ablakon reperi Galambját örültse.
 Zengett a' Nagy-Arja palotája fala,
 Kinek az a' menyből ki-repült Anyyala
 Zöldellő koporú gyamán volt úfő fején,
 Elestő balfamja hanyatlott uján.

Így fordult harmadik sorban az esztendő,
 A' meg-nyert örömeit tapaszt a' jövőndő.
 De oh mulandóság! tündéres árnyéka!
 Most örömet, majd jajt szerelő játéka!
 Alig itunt öröm, borát egy pohárral,
 Nyomban ránt köcsöme majd a' seprőt párral.
 Alig ütött irdam lakadalmi sorban,
 Ma' gyászos levéllel hívogat a' torban.
 Egy rósa orunkhoz tart, 's alig ragoltat,
 Mellyet gyönyörűség, keszibe hódoltat:
 Ma' vére-é csapó vízzel fertiget
 A' gyönyörködő rósa-fragla meggett.
 Hepp mézzel éreklő nyálank nyelünk' hegyit,
 's ma' köziben fereg fullánkhoz elegyit.
 Mit finlepsz, oh gyászos seprő? — Meg-ijam-e?
 Nagy egy könyv hullata, völgyén ki-síjam-e?
 Meg-ismám — Ujaim közzül talám tollam
 Ki-éfir, egy Bibliá pokaduz alottam.
 Egy arbutlan gyermek jobb 's bal keze között
 Kétségbe nem tétő, 's ma' gyászból öltözött.

(*) Augustus Gáspárnak fogadott fia, Marcellus, egész Róma előtt igen kedves és
 híres, de 18. esztendő korában meg-halt. Nagy reményű gyenge ifjú.

Az Alak GÖRÖGY három szendrőt el-járván,
 A' probán ül Attya's Anyja nélkül árván.
 Az a' jámbor Attya, kinnek ifjú vére
 Effendes szaturnákon folyt ifjú kiveze:
 Az az áldott Anya, kiruboknar máffor,
 Angyaloknar földi mülato' szálláfor,
 Mind ketten ifjuság' merején fetábrán
 El-tünnek, Egygyeslen - Egygyek völtör vábrán.
 Még pedig, mint mikor két villámj közel
 Le-fattan szar ötven-négy lélekműi közzel;
 Így az Attyán dördült el több gyáfos eset
 Ötven-négy nap múlva újabb gyáfos kerest.
 Jaj! egygyek fattanaj más után kiálott,
 Egy halálos köver nyomban mást fel-váltott.
 Láttál-e gyengéd galamb-fit egy fészer
 Kébeliben, lénen tollai nem keszer,
 Mikor még - is amár annyát him-párjárval
 El-kapta gyvris vadást olyr körme zájjárval.
 Láttál-e gyenge him bárányka' példáját,
 'S emek annyát, volraj farkas-fog' példáját,
 A' mezőn sívelygő ártatlan mint bézet!
 Menedéket keres tej's oltsalom végett:
 E'táblán Inff Kijde KORDA GÖRÖGYöt fesset,
 A' keszere arvák' rendében keresset.
 Kiben gyilkos tegye ama' nagy vadásznak
 Nyomát hagyta hátra leg-vastagabb gyáfnak.
 Itt egy alig pelyhes galamb, hiúlt fésken ül,
 Kesere egy gyenge bárány anyja nélkül.
 Az Ártatlansoknak, nem fírvén horrájor
 Eset' mostha, hó-fin gyólos's bíbor ruhájor.
 Itt pedig — Honnan van? — ott boldogtalanság!
 Kettős vastag gyáfnan jár az Ártatlanság.
 Ki bünt még nem-is tud; de büntös világnak
 Piattan tárgya lett a' vírontagságnak.
 Most kezdett fenyleni, 's már fésztül hótija;
 Siralom' házában árva kenyér' jölje.
 Mint egy hajó, árborz-fája 's kormányja
 Kettő-törven, undon dühös szeker kánnya,
 Egyedül a' vesztély' rothán hagyott árva,
 Várat' is oltsalom' öléből ki-zárva;

Jasika

Járka lejjő dőlőz habnak és fűt-vésnek,
Honnan most Charybdis, majd Scylla nék vésnek. (*)
Illy hajóvka, Kijőd Gof KORDA nar képe;

Ocean tenger az, a melly forra lépe.
Hol mélyfőg kiáltó habok az örvények,
Lest káynar vésélyes köpöklők és örvények.
Allott ugyan ennek még fenn ártott-faja,
Goff Nagy-Atya, kinn még függött intolaja.
De csak társult állni; most lehen repedve,
Arnyék vala, élet' nevével be-fedve.

A'nap ábronszában egygyet mikélyt került,
Majd le-vőle, s halál' tengerében merült.

Nézünk egy fas-fűt repülő toll nélkül
Magass' fa' részén rakott fűtken mint ül,
Honnan egy pár fűt ki-repülven fűtben
A'nap, és fűt' fűtben egyetemben.

A'gyenge madárka fűtben fűtben
Meg-válván, utamot néz s nyög kefervefen.

Fűtben fűtben vésnek illy monda'ra fűtben:
Az en' Anyam' s Anyam' el-hagynar engemet.

Imhol e' Medálra ki-rajzoltá pűdázat
Goff Kijődinket-is le-fűtő ábrázat.

Ki egy fűt Műtőfűt, Arnyákul köpöklők,
Műtő, hogy illy fűtben fűtben fűtben. (**)

De hat fűtben nélkül rebe, e' madárka?
Nincs-e' vűt-özönköl e' fűtbennek bűtka?

Nem — törűt-meg fűtben, kefergű kűt Alak!
Most fűtbennek képek az vűtben-falak.

Ne fűt! kűt fűtben fűtben kűtben gyűtben ruházat,
Most fűtben épűt a' nagy fűtben-Hára

Fűtben gűtben fűtben leg-jűt Anyat műtben-is,
Fűtben ama' fűtben utam e' monda'k-is:

El-fűtben magához a' Mindenható Kűt:
Fűtben a' gyermeket fűtben fűtben és műtben.

Itt

(*) Charybdis tengeri veszedelmes köpöklők. Scylla ugyan ott veszedelmes melly örvény.

(**) Rádómit Karolina Lengyel Herceg árva Kűt. Alkony volt ez, a' ki igen gyenge gyer-
mekében, Nagy Műtőfűtben Atyától és Anyától árva maradván, annak emlékeztetése
vűtben ez a' drága, Medál, vagy primer, le-fűtve. Fűtben nevével azután, let Brande-
burgi Vűtben fűtbennek fűtben.

Ja kész a menedék' ottára szarvának
 Gens helyén meg-tartó' visér az árának.
 Hogyha Atilius ki-pakta törvényül
 Hogy árvák Roma örökbe befényül: (*)
 Ha Athenában is Solon törvény-keir
 Tablaja volt árak' fogás' ötben víró:
 Hár kiner enyebb' szar leg-kisebb' nyja,
 Mint a' föld' reméde' alkotvánnya' sulyja,
 Mennyivel munkább' azor körül gondja,
 Kikről, szar én vagyó' szajtor', azt mondja?
 Ezer képe' árak' vedelmét' hivató
 Orbona nevezet' hány' füstöt' vető, (**))
 Mellyet kölseményes' ifjúsággal töltött
 Pansheonban Roma' őrös' agygyal kültött.
 Oh ifudás' teremő' Mindenható' Erő!
 Be-omlott' küthöl-ig' élő-irret' menő.
 Melly, egyben-szagatja a' testi' kötelez,
 Hogy remeknél' kége' munkájás' rend' felett.
 El-vejer a' nemző' s' pülvő' édes' melyet,
 Hogy maga' szolgáljon e' két' tiszter' helyett.
 Fern-akasztja, a' mi' foly' a' termőfresztől,
 Hogy ifudás' hozzon-ki' tiskos' képsülesből
 Ö' leiben' övödre-váloságnak' Attya,
 Magas' váloságos' Attyának' mutatja.
 A' több' nővel' atyár, szar' ipen' kezei
 Kézint' a' Nevelés' bizott' effőzei.
 Saját' gyermekeit' mindenható' karja
 Oda' bírja, kinek' tartásat' akarja,
 Muss' egy' gondosító' kebelből' ki-vejer,
 Majd' már' dajkálkodás' ölébe' le-telez.
 Honnan' van? Ifjessző' Cypselus, egy' mondul:
 Jászo' Perenzséből' níz' kézen' meg-fordul
 Még-is, míg' meg-anony' hatalban' be-menül,
 Meg-tartatik, s' saját' pülvőjéhez' kerül? (***)

(*) Az Arvinkról és gyámoltatásáról, mint keljen azokról ügyesek fel-venni, és
 kémsé törvény iránt. Stiliusnak ügyben, mult gint Romában; mult Lex Stilia
 nével nevezett. Solon - g Athenában igen bőtes é konst szükség is.

(**) A' Romai pogányok az dráknak gondviselésére egy költő írt ríftelenul, his Orbonának nevezik, kinek oltára volt, é borotva ríftelenul.

(*) Hely, Herodotusban ez a Cypselus hírnöke. (Cinthusban gyermek volt ez, ki izáns; ne hogy az
Praculum kovácsa, Cinthusban valaha Uralkodó lenne; az a parafolas mens a (Cin-
thub) tanácsolt, hogy megölték. Az elpi kizárta, de
még on meg arana vln, a gyermek ebben semben valószínűleg meg-
adja a módjait; az í meg-fanatan, az harmadik adja, és a fazon ním rendre
a tizedik, a ke vilga-adja a annyianak. Késim fel-nött, és Cinthusban uralkodott
30. é. Jendeg. Emel fia volt az hies Pericander, ki uranna uralkodott 40. é. Jendeg.

Mers a' Mindenható Ajjánuk kebele
 Rejserében bárosi bé-ráskorás lele,
 Honnan van (oh Isten! kénsz rejser-helyei!)
 Hogy négy hatalmas Nép, leg-első fejei
 Voltak ama leg-főbb Örízes' példái,
 El-hagyott 's meg-tartott arvának szülei?
 Mofet az hű Nílus kegyes ölbe lopva,
 Cyrus a' meg-tartó paraszti dajkái poppa.
 Romulusa rápkalvár híven farkas-embök,
 Nagy Dajkák' rendiben hírt nevet érdemlök.
 Romjü Imaelner Angyal nyit-fel kútar,
 Egy nagy Népnek benne sűrű-átjárú mitas? (*)
 Mind ezek (bámulj el, világ!) honnan lettek?
 Mers mindentelátó Isem vigyázott feleket.
 Mers a' valószínű Atya gondos öle
 Nagyra-tartá, kiknek sámalgók el-döle.
 Hogy az Erőtlentől képzett hatalmat,
 A' felek arvánál királyt 's bírdalmat.
 A' ki világ előtt példárban tanítja,
 Hogy Döve Dávidi kizben a' parija.
 Hogy a' minden lelke' Attya, a' nyomorult
 Embert enylen segédre nem korult,
~~Karác a' gondos keze a' szegények felé~~
~~Mers egy-egy keze a' szegények felé~~
 Hanem hatalmának fély kebeléből,
 A' neki szolgátó terméket' öléből,
 Parancsol por-ézer talpon-állor körzül
 Annak, kit fel-venni jónak tart effözül.
 Ez a' Jeltűz Gond hordozta hű karon
 Goff Kírdő KORDA-ig az árva udvaron.
 El-fogytan mind nemző 's püti figyelemnek,
 Járnya lett a' menyétül vigyázó Nagy Gemnek.
 E' jó Gondviselő, buzgó peritében,
 Sugta volt DANIEL ANNA-nak fülében,
 Hogy Kírdőj, hűle paradrán vigyáz,
 Köme Goff TELEKI KATA-nak pírere. (**)
 Mondván: „En a' menybe indalni akarok,
 Hol le-tett Kírdőkhöz vónak angyal-karok.
 El-marad Egygyestén - Egygyem, a' kit szültem,
 Kinek, egből küldött kints gyánás örültem.

Arat

- (*) Lásd Mosey 1. Köny. 2. 21. Vers 17, 18. Az Aratoknak hi-szajdott hatalmas nemzete, maga-is nagy hű, és avar kétkedő, hogy az ő első szűkítő volt Imael, az Abraham fia.
- (**) Vék. Milt. 2. Darv Alinger János Ur ö Nagyajának Melafagus Özege.

„Araslan Barányka, 's ideje még gyenge,
 Mert fár most fersmör bolygójában xenge.
 „Néked, versek Berint leg-drágább Groff Nénnye,
 A mennyei kértől ki-jegyzett reménye,
 „Erednek menedék-rejekében tárom,
 Te legy Edes Anyám fel-férő párom.
 „Te vagy Groff TELEKI 'SUSANNA-val testvér,
 Kijed Unokája Nálkad két állást kér
 „Alvott Groff Nénnyel egyben-folyó vize,
 Folyamaját, tudom, Kis Magvára mired.
 „Egygyelen-Egy Késem be-sítem e társban,
 „Társad hív nevelő karjaid közt társban,
 Berenyej ajánlaj! boldog fel-férő's!
 „Szállom 's öltöm közt folytt játék szemlélés!
 Arvának melly kedves hang az hallomáfra,
 Egy edes Anyáról mikor kerül máfra!
 Mifoda tekintés? — Képrelesem jatek.
 Dryopé példája e társban látszik.
 Mintha látám, miként ez élő-fa-pálva
 Változó pép anyá máv váltak halálva.
 Gyengéd tagjai kéjjal merengnek,
 Vele szavának perulván rekednek.
 Miként kiped fiait máv az éles parja
 Zelen-is, melyjéhez peritva még tartja.
 Majd pedig ajánlja Jólé kedves Nénnye,
 Gondjára, hogy legyen leg-feltröbb szemfénnye.
 Mondván: Kijedemnek araslan keményes,
 Anyai ágaim egy gyümölcs-fengej
 Le-Bakabroán, edes ölben fogadjatok,
 Hívsej nevelő dajkának adjatok.
 El-Párad a felid gyümölcs hárfájával
 Berelmes Amphipsus haladó anyától. (*)
 De hol járja képzelt gondolat jateka?
 Törj meg — Te vagy, boldog lelkem hajléka,
 ANNA! egy változó Dryopénak képe,
 GVÖRÖGY amár Amphipsus, Kijedeknek pépe.
 Mikor változó pára volna kében,
 (Mert az halát fár egy el-változó siken)
 Má az halandóság halhatatlan szílné,
 Má az rothadatlan élő-fa zöldülne,
 Hogy

(*) Mimiódon esett, a mese szerint, ez az által-változás, le-írta Ovidius
 Metamorph. Lib. 9. Fab. 10. Így ajánlja az Anya a maga fiát.
 Hunc tamen infansem maeu'is demisse ramis?
 Et dase nutria

Hogy legyen keisebb Edenack plántája,
Az örök életnek gyümölcs-termő fája;
Akkor a perelmes Amphipsus, mellölle
El-szabadó kised Magzat, válván, töltve,
Ajánlad egy leg-jobb 's föbb Anya-Dajkának:
Jölenek-e? — Oh! — Söt TELEKI KATA-nak
Ki tly drága Jengés agadwl le-szarakas,
Mikor vég lehellet melyjednél meg-akaszt.

Itt kezd a Kised Goff új élet szakaszát,
De nem kezdő írva az árva panaszát.
Ugy van; a természet szollani meg-ziúnik,
Az Anya's Anya Név pára volt, 's el-tűnik,
Melly helyett árva pors más nyelvet bi-hozat:
Hallik Tütor, Dajka, Gendzselő szózat.
De kit emér vérség agán Jó Dajkának,
Edes Anya szoll-tli sförján ajakának.
Dajkát nevezet-e? — Hat kit? — Jaj! meg-sestem.
Vagy már Edes Anya? — Ezt valóban estem.
Anyá-is; de munkáj Dajkalkodó kered:
Dajka-is; anyai szive de foly mézzel.
E'po: Meném, Dajkám, vérség 's sokas' szava;
Ez a jó Sziv pedig edes Anya' jáva.
Mert a' hol szeretet unseol 's nem egy más bér,
Ott a' dajka már az anyával egy keft 's vér.
Ez egygyefüla kettős nevével el-hata,
Mint a' drága Kenet, Goff TELEKI KATA,
Fiat ábrázoló perelmes ötfőre,
Hogy vigyázzon, mint egy leg-felsőbb kinsere.
Hajdon a' Gíróg Nép' szemestő Ohoffai,
Fő-kepen Ashend' művelt lakoffai
Nevelő Dajkátar Sparatból hozattar,
Ezer voltak tly fő munkában bizottar.
Im' itt a' nevelő Sparabili Dáma,
Kivel nevedidit végibekner páma.
Ki, kegyes pívben az hajdoni Sparat?
Fősta, munkáj, olos asbonyait zarta.
Kinek seme, zive, karja, 's kebele
Munkáj volt, mint nőjön jobban zivefele.
Magasztaltját mesés pennák Amathdát
Hírdették Melisát, 's hír Adamanthéat
Kilner

Kiknek Dajkalkodó kebelük is említi:
 Voltak halhatatlan Herók' nevelői: (*)
 De legyenek e pép páner ffar Inff' fiki
 FELKEL KATÁnak eleven fesséki.
 Kinek munkásságban meg-nem fíradt fíve
 Volt két kére fogva nevelésnek nívé.
 Nem engedte, hogy ffar a' környül-folgálás
 fassék közté fífar úrrón az őzálás.
 Maga pedig legyen ffar tárvól szemlélő;
 Mert az inafi gond ffulfa mester, fílvő
 Hanem, mint a' Draga-gyöngyner ritkább nemét
 Kéz kezével fíltte; rajta sarvón szemet.
 Mint az arany munkát az öves egyedül
 Inafra nem bízza, maga műhelyben ül:
 Így ült a' műhelyben is a' nevelő kéz.
 Arany volt az edény; nem fár, fa, vas, vagy réz.
 Nem ffar fessék fílvő kezét közté nevelte,
 De Lelkes-ig okos formálás nívélte.
 Hogy kívül a' sellyes kezéből nem kemeltett
 Épkörösből folyjon egyfőig is élet;
 Deh pedig a' Virtus' leg-első' be-verett
 Magvaiból nőjön mind hit, mind fereget.
 Bent hely az anyai kebelük környéke,
 Bizonyos oltalom bátor menedéke.
 Mellynek tekintése mikor meg-vontatott
 Eget verő' bensőig-vörögné mondattott. (**)
 Így anyai kebel' bensőig-oltalma.
 Volt fívdő KOLDÁnak fívdő nyugodalma.
 Mellyet tárvól került meg-bántsó fírdelm,
 Nőjön ott foka nem pannyadó fírdelen.
 Így fírdőlt a' templom hajdon, meg-tárdafnar
 Bent virdéke gyánant a' gyermek fírdafnar. (***)
 Aová tárdé, virdé fírdé be-virdé fírdé. (***)
 Mellyel annat fírdé leg-jobb virdé ejt.

(*) Amalthaea, és Melissa névűek, Csera királyának, Melissusnak, leányai, voltak
 Dajkái fírdének. Adamantia háfírdőfírdő dajka volt.

(**) Mikor Lysimachus és Philippus névűek az ő anyóknak kebelében, mint bensőig-oltalma, meg-
 öltették volna, úgy iraták-le, mint fírdé nagy fírdéig-oltalma. A' kik az oroflándól fírdéig-oltalma
 anyóik kebelében fírdé, az oroflándól meg-mandát. Meg a' fírdé fírdé az anyai kebelében.

(***) 2 Kir. II: 23.

Azonban, míg fárad gyenge plántás-kája
 Körül a végei Beret's munkája:
 A' Törvény-is tanács-tartó aptal mellől
 Deudelőt bűfát Buff Képű KÖZDÖT felől.
 Mert ha a' Beret's egy frigynél Ladája,
 Bűrfég, benne legyen, a' törvény táblája.
 Hogy ha a' Beret's az arván könyörül,
 Bűrfég, hogy a' törvény kö-fal legyen körül.
 A' Fűfég, jussa ez Arván, jeji Bűfében
 Bűlfű, hogy legyen birtokos a' kéfében:
 Bűrfég, ha Vagyonnal Tűtör 's Védelmű,
 A' Kírfég, ha Jónak irtóla 's erev.
 Buff BETHLEN ADAM vett kormány leg-elfőben,
 Hogy az igazgatás nyugázzon egy Fűben,
 Kis a' LÁZAR Ágon, körös eről jűnt
 Vűfég, tekintet Kormányzónál hívott.
 De kinek élse, két Bűndő, sehvén
 A' minden életnek ujára ki-kehven,
 Műd az igazgatás gondja jűvendőre
 Bűlfű, más vűfeggel közele Nagy Fűre,
 Kis a' Képű Buff Nagy-Annyához foglala
 Egy Ágytól nyugvó tehfűfég, fonal.
 (Ki-nevezem; folyjon bűfűlet pennámra)
 Nagy Műfűfű Buff FELÉKI ADAM-ra.
 Ki Tanácsos Tag volt a' Fű: Kormány Fűben,
 Fű Comissarius a' Királys Fűben.
 Ezt is egy kerékfűben halál' fűndes révén
 Műfű, hivatal bűdű, parva révén,
 Az Arvánál Bűfűt nűrő Kormány-nyele
 Buff FELÉKI LÁSZLO' kezén Typhűt lele,
 Ez, Bűfű Királyságnál Arany-Kűfűs Fűve,
 A' Királys. Tablán Affrűdánál fűve,
 A' gyermek-nevelű, ez a' kedves terh-
 Vűfű, tudomány fel-bűntelt Műfűre.
 Kerék-fű Tűtör Bűfű, tábláján,
 Bűfű, néhány gyűmölűfűt e nagy élet-fűjén?
 Műfű, eiket fel (isjam-e Talámmal?)
 Thebe' vároffánál két kaput fűmmal. (*)

Műfű-

(*) Az igen kisgyermekkel valóvalati Dolgoz Juvenalis ahon hasonlítja:
 Lari quippe boni, numero sunt vix totidem, quot
 Thebarum porte —

Mycisthus per nélkül remeknek találaton,
 Kiben valóság volt egy Tutor, nem álmom. (*)
 Kinek, bár távolkán, ha ki járhat nyomán
 Az hísfég egyenes tér-pádimentumán,
 Annak melletten neve ez: Arvának Átlya,
 Kinek torkán nem tűz az arva' falatja.
 Erdőmáza nézve Guff KOLDÁ' Tutori,
 Egy ártatlan Bárány' mereje pafetori.
 Ki-ki, mint élete folyja meg-engedte,
 E példához kabván himet egyengette,
 Hogy ne vessen bántás pátkas e szem-fényben,
 Nőjön az aratás a' föld jü reményben.
 Sőt, hogy a' Vigyázó Föld megegyezze,
 Gyarlóság' lábához busla ne fészkerre;
 Fő vigyázó Gemer alatt, a' fogáfor?
 Lendén voltak kezer's lábát-is munkáfor.
 Kivált, hogy a' tüfő Guff Atjáról állott
 Arany' pár-szem-is még az öben állott,
 Melly alatt az Arva Guff. Lépsz azóla
 Egy nem ingadozó Delus' ábrázolta, (**)
 Mellynek Ura Skifos Apollónak látszott,
 Ki fűnge gyermekfeg' vő hárfáján játszott.
 Hirtelenk egy drága-követ érdemével,
 Orphanus; egyedül-való Arva névvel.
 A' Bizanziumi Bizanziumi Főv. Koronában
 Fenygett ez egy, a' több kövönkér próbán: (***)
 Juvetivel? beffes piattzan vikkafag.
 A' semleges kinses-korában drágafag.
 De miért kirkedte hivalkodó fűvel
 Légi Bizanzium egy ostroma kövel?
 Itt találaton Egygyet, drágábbat for kisban
 Illy követ, a' kinses Guff KOLDÁ' kinsában.
 Drágább, mint élő-kő, Neve pedig Arva,
 Gondos Kins-tartóknak védelmeben sárva,
 Elő-

- (*) Clop országban a' Regiumi Hercegségben, melly regen Regium Lepidi névet viselt, volt hajdon
 ez a' Mycisthus udvari fő-éltője Anaxilantnak ezen tartományoskái urának, a' ki halálakor
 mind gyermekeit, mind az országot ennek az ő fűlájának ajánlotta, kiknek fűlájában oly
 jelentőséget viselt, és az országot helyi kegyelmesen fűlájában, hogy az egész nép mellyel tartanak
 az uralkodóknak. De ő meg-is a' gyermekeket fel-nevelte, azóla a' birtoklás és minden javat-
 kat nem fűlájában, hanem maga fűlájában, többes kezű ura valóval és nem veve, és-mens
 olympiában, és ott magának életben nagy fűlájában vezényelt meg.
 (**) Delus' fűlájában így írt, hogy fűlájában, és fűlájában Apollónak. Még pedig, hogy ebből az a' fűlájában
 ingó, vagy ugró volt a' fűlájában. De Apollónak kezei, hogy ott fűlájában, és fűlájában, meg-fűlájában
 és állatso fűlájában lett után. Erre a' Dolysa vágyon hat fűlájában a' fűlájában.
 (***) A' Konstantinopolis, vagy másképp Bizanziumi Főv. Fűlájában Koronájában iratja lenni derék
 követ ez a' drága-kő. Melly minthogy egyedül volt ottan, és többes ottant lenni fűlájában nem tudta
 a' fűlájában

Élő-kő, mert benne munká, az az élet,
 Melly az Ispánégnér szikrájából leledt.
 Külfő 's belső Belsőg' sugari lángolnak,
 S teret gyáfr' ejtlen ríptán világolnak.
 Ékes Ez, Nemzeti Korona fészkeiben,
 Fényes a' KORDA Har' gyűrűje' fejében.
 De bá' a' terméket beles hints magára,
 Mesterfoggal még is neveddite arra.
 Bűkfig drága-kőnek, hogy kéz-is művelje,
 A' terméket beles mesterfoggal nevelje.
 Mivel a' mit a' Rem drágaság gyánant néz,
 Azt adja-meg rajta még a' jómító kéz.
 Bűkfig volt, a' jó kéz nevelje KORDA-s is
 Fogg. Magból bűkfig bűkfig' fát-is.
 Hogy a' benne rejtett gazdag tehetséget
 Dányait fel-nyissár nemis mesterfoggal.
 Jászójanat jökor, lapátok is márványod
 Játék-kályán rendet a' szép tudományod.
 Vott-is már tetszhetet Dije' méréke,
 Szoross a' Dajkaság' kebele' könyveke.
 Már szemében-is tünt a' jeles Arvának
 Termesztos uővile tudós Minervának.
 Nem kérik; fel-kérje, gondoskodik arról.
 Im' a' Fogg Nevelő Anyának udvarol.
 Künjeker megmond, Dajkár, 's edes Karok!
 Nem tanító-házat jászókat az udvarol.
 Har' a' Dajkasági ölben nyúgva hálós
 Bűkfig' házánat alkalmatlan Pallás.
 Villam épült az a' felfigés palota,
 Mellyet a' Tudomány műhelynek alkotta.
 Oda vősem KORDA-t, hogy a' tudós porban
 Üljön fámolyomhoz tanítványi porban.
 Jövet Reményégnér fia, Kedves Alak!
 Hogy ölben egy pentselt főtkel fogadjalak.
 Válasz fel jászos nifas kaspós olaj-fával,
 A' gyémánti sejer nektár itatával. (*)
 A' hol

a' terméketnek ingálón, azért nevezte a' jóvő irok Orphanusnak, az árva névről, mert az árva
 fát magára vősem egyedül. Ugy is jár, hogy mikor Meggedik Romannus nevű (Constantinusz) dyp-
 hást a' XI-dik században a' főtök meg-versek, akkor ez a' drága-kő a' főtököt keelekre
 bít, és kelenyven-cser aranyra befűtött.
 (*) Nektár, halhatatlanságnak itala a' pöréknél. Az igaz bűkfig' valóban illgent
 az embernek.

A'hol Koloszáinak fekszik forradt Vára,
 Aggott házat veszén His-Samós' partjaita
 Minerva temető palotát ott nyitott,
 Elméket művelő műhelyet állított.
 Ide hát a' meg-nyert Tanítványok le-tépi,
 's hogy művelje, drágább eszközre veti.

Itt már pakasz kezdett Berelmünk' élte;
 De egygik Minervai ifak másként élte;
 Az Előbb bírt a' far fűrés barátságára,
 Hazi gondos Pallas tudos Minervára.
 Az apolgotó kez tanítók' kezére,
 Hogy sokjék a' józan bölcsesség' méreire.
 Ha egy Honorius penszigez említkön,
 Nőtt-fel a' gyermeki árva szendőkön;
 Ha ily fi' Veréb költé Magzatos emele
 Halkataslan ifjen-afszonyok' kebele:
 Min is ama' Máro' fontos laktér birt,
 's Nilus vízben mosdott felségez Vers-iró. (*)
 Hát e' mi Berelmünk' nem így nőtt-e' épen?
 (A' nagyobb kép rajzol. Kisebb formát lépén)
 Lain! itt-is penszigez említk a' táplálók',
 Kebelekkel ifjen-afszonyok' szolgálók'.
 A' Bölcsesség 's belső Tudományok' kenter,
 Ifjenséggel erdőt bent olajjal kender.
 Ezek a' Lelkeknek szoptatos említki,
 Halkataslan éles' kegyes esztőlők.
 Oskolák, tanítók' háza penszigez,
 Meg-annyi somplomok, nével felségez.
 A' Tanítók' e' bent helyeknek szolgálai,
 Kiknek ti'ftek a' bent szolgálók' dolgai.
 Oh ifjen! felfig! — nyissunk szemet, fület!
 Halkataslanfág itt az egész képiüet.
 Egyik penszigez rendet folytas más penszigez.
 A' Bölcsesség' fényes alkotmányán végig.
 Mit szolgálunk? — Igar hát e' felszék 's nem lopott,
 Hogy GYÖRÖK-iz penszigez említköt, lám! propott.
 's hogy ifjen-afszonyi kebelek nevelik,
 Ezek a' sok pennám' ifar rendén emelik.

(*) Claudianus Poéta ez, a' ki eruditus névre Egyiptomból való említk, hol foly a' Nilus vize.
 Ez itt Honorius Ifjapainak; ti'fteleire vesztet, a' ki még neveléslen lén, mikor Theodosius, az attya,
 meg-holt, a' Ifjapainok' filio nevű fi' embeze bírt, míg fel-nevelédett. Ennek a' Honoriusnak
 gyermekfőgenél isza Claudianus ezredes a' vezíres, mellyet itt magyarul említketnek:
 Liberibus sanctis, immortalique Deorum
 Cræcis adoratus gremio.

Káimlálván az idős abroncsán fogva
 Kis Gríffunknak első polájaként fogva,
 A' nap kerek ujján már kétfőz került,
 Forró' színyben annyifőz hevüle, (*)
 Ekkor kezd e' gyermek iskolai pályát,
 Hogy hallgassa józan bölcsességnek száját.
 Meg-nyílnak az alsóbb lezárkózott ajtai,
 Fokadnak a' kezdet' s'förgedő kistai.
 A' miket lábbalhat a' gyenge bárányka,
 Esmérettel mérhet gyermek tanítványka,
 Szókeban fordul a' szorgalmas és,
 Hajlandóságival több-több lépésre képt.
 Min a' párauskák arányai főkélyer,
 De ezértül gyűlnék meg-üftató Melliér.
 Sebes az Elmije, de süre mészéklett,
 Fendefőg' gyűlöletén vágyódása feklott.
 Jelese tőpő, könnyen foghat éle,
 Noha még közel jár látásának péle.
 Emlekezete friss, semmit még nem tagad,
 Mindent örömy műveit sebese be-ragad.
 Ugyen terméshet nem is tehetőség,
 Főgyelem ébrező fényes jelenfőgér.
 Ugyan figyelőre előre hintőre,
 Melliér hajnalban is szép déltől hirtet.
 Köszölja már némelly tudomány' fengéit,
 Szedi vőfőlt-dolgoz' elő-főmegéit.
 Régi prófétákból köztőlöt irtet,
 Az et-multa dörögő távrolót közelit.
 A' Nyelvetek' tudása bölcsességnek költje,
 Ebből hát hogy első prómúságát oltsa,
 Ama' Latiumi ékes nyelven szóló
 'S főkhatman' is launus terméshetű Apolló
 A' mi arany-szája' lépőfőit s'főpőget,
 Aból ajakmar hegyivel pedegget.
 Mésző Phaedrusnak egygyűgyű főkőget,
 Tullius' levele' gyermeked főkőget
 Elegyővén egymást üző gyarodással,
 Tolmácsolja nyelven, főkő majd irással.
 Neptúnus irások keret sem főkő,
 Hódvós költőjének kőkővőit főkő.
 A' Ne-

(*) Ez a' Hüllag (amulában, a' min hűjár, a' nappal, amár járja főkő, egyben-főkő, amár,
 enis hűjgét oló. Itt hát főkő a' hű nyaral jelenté.

A' Némek finabb nyelvé- is azomban
 Samlása vendén fogta szirkatomban.
 Hogy illő fényes, tudós Némzet velle szóljon,
 Gotsched, Haller, Rabner ajakain folyjon.
 Maj a' Gellert' könnyebb író tollát bírja,
 Rövid pispággal jegyző-könyvet írja.
 Majd az Albi's tiszán is szívesen ferdeít
 Némfárat nyájas beszállásban eredt. (*)
 Majd ímés a' gondos ügyesség oráin
 Sesalván Pallágnak könyves palotáin,
 Forgassa szirkáló szemét két oldalra,
 Két márvány-kepéket szemlél jobbra's balra.
 Lepidus is velle Papirius romban,
 Phidias' munkák a' faragott nemből.
 Meg-álta, hogy ébredt figyelmét miltatja,
 Mit mutat a' veszt al-irás, olvastja:
 Hogy e' kei rend kívül endemes gyermekek,
 Romai tanuló'k vendéiben remekel,
 Kik a' serény elmék utján nem kevertek,
 Öör emlékezet' östörpár itt nyertek.
 Ennek látásán pofát ugyan vére,
 Nemes Nagya-vágyát nyilatltk szíve.
 De még illebbben farkaljár östör,
 Többször kívánságnak ragadjár östör,
 Mikor Kolosvári Múzsák röze Balván,
 A' veszt kedémet fivőreim meg-áltván,
 Látja a' röpökös Fő Állat' vendéül
 A' fereg példázat egy Némzetből,
 Kik a' serény pályát elötte nem régen
 Futottak keresztül koporuzott végen. (**)
 Mert lássanak talpát nyomai meg forban
 Va az iskolai tudós jászó forban.
 Kendeff. Pánossal Rhedei Ádámot
 Semlése, jól tartván mind kettőre pártot.
 Kemény István regibb, de Simon regiore
 Közelebbi példát gyánant melle' fere.
 Kabos Nőről a' főt Bárány László hozta,
 A' négy Vesselenyi ~~németek~~ utánnok nyomozta.
 Bárány Farkas, István, Sigmund restveit-is
 Előbb jártak. Har' után járt Bethlen Elek-is.

Káro-

(*) Nemes-országban egy nagyobb folyó-ör a' Albi; nevezetesen Saxonián foly keresztül.
 Itt az est a' febb Nemes nyelven való beszélés fejezték ki az által.
 (**) Kik a' Kolosvári Collegiumban, az hol a' Ném. Inf. tisz-ig, tanultak.

Katona 'Sigmund'-is nyomár kagysa feljebb,
 Zsig Jantse pedig ofar mofani beljebb.
 Látta alá 's fel ott járaban többet-is,
 Régi lábak' nyomán még for' kéföböt-is.
 Kiknek díszes Niver, a' Pindufon kenter,
 Endem templomában lajstromba mentek...
 Ah világra Niver! Zsig Elmér' lángjai!
 Pallag' kebelének perelmes fia!
 Mikor még gyermekded irázós 'idője'
 Taraffán zövdeltet borostyánnal fíjer.
 Kik kőzül, oh bánat! 's gyápos emlékezis!
 Némellyes a' fő hatalma Végez
 Menyben hívott még a' tanítványi forból,
 Lion pens hegyre az ofholda-porból.
 Mafol pedig mofa már Haránlnak reménye,
 A' Nagy Tedmestü Közönfeg' szemfennye.
 Ennyi szemben-sünö peldat 's díffó jeler
 Vonsár KORDA' kiver, mint annyi kötelek.
 Ezer a' ferényfeg' unkolájis függár,
 Nemes igyekvés' keréket rúgták.
 Ennyi elem-ért Elmér' érdemelt,
 Mint egy Themistocles' fel-pattanó pemeis (*)
 Ebrestü oflopót gyanánt ébren nézre,
 Endemesek' úján fufafat inéze.
 Ne lenne díffó' keretében veszebb,
 A' proba-fövényen főkretebb 's el-eszebb.

Így nütér Elméje' beszer ajándéki,
 Polgárván a' Múfak' kegyes serge néki.
 Zsiger ezek méltán. De még sebbek fordal,
 Nivehén endeme' beszer méltóbb okkal,
 Ha nézzük, melly drága fűperi illatok
 Volsanak, Lelkiben öntött Indulato:
 Melly kefe 's minden jóra meg-szenselt Akarat.
 Ez az, honnan Múfám teg-sebb termézt arat.
 E' gyermekben, kinek párját alig lelem,
 Ama' gyermek János' új mofasat kőbelem,
 A' kinek létele mihelyt formát öltött,
 Menyei kegyelem szenséggel be-öltött. (**)

Mint

(*) Elmékesz Dolg, mimodon Themistoclesnek sanyagadó' pemeis a' Miltiadefnek díffó
 Jégire ott oflopót ebrestü.

(**) Keresztelő János. Lúráts Evang. 9. I. V. is.

Mint ama templomnak fényes bepiútása,
 Mellyben isteni kéz menyből tüzes vese,
 Delfő népe delfő felhőben öltözött,
 Hova' menyországban malafésza költözött. (*)
 Hasonló félszemes álbrótvány szalmára
 Benne az Akarás' s Indulatok háza.
 Ambár kívánsági felhő gyánant voltak,
 De leg-tisztább fényes szinben világoltak.
 Egy isteni jelen-létnek volt szíke,
 Dele-pálbot kisded Schechinna környéke. (**)
 Indulása tüze volt, de mennyből pállott,
 Nem földi falatos gerjedéstől állott.
 Az Istenfény' s annak tisztulása felől
 Egy bensz erőremységy gyúlasztotta belől.
 Az isteni tisztább tudomány s a Vallás,
 Ez a nem kendőzött kerszeren bűös Pallás
 Az Öveggé' edes tejével köptatta,
 Regyeséggel munkáj hitben úgy portatta,
 Hogy mind kettő felől lenne mely erőremy,
 Gyermekfégye áldott Jengéddel termekem.
 A mind az Erteleim nőtt, s az Islet-is,
 Ugy nőtt a Vallásban kezdett csméket-is.
 Mellyből mentől erőbb eledelt már rázott,
 A tiskor' grádiján magassabbán kidőtt.
 Ha így buzgótt benne jókor s rendje felett
 A Nagy Istenfégyhez borult tisztel.
 Mit tudjunk főtölle festeni remekben
 Az Embere' népet illeti tisztelben?
 Nem gyermeke, hanem ifjúság kell itt irnom,
 Kerubtól Kötjön vett pennával kell birnom.
 Egy Angyal, emberi perennel telles,
 Egy ártatlan bárány, felid' s nem mértelyes,
 Imból ez egygyügyü erkölcsi ábrázat
 Terméketi szin fest, nem kendőzö mázat.
 Ki! kiknek szemek e szép tárgyon legett,
 Kiknek ölesében ez Alak üdögett,
 Ki vagyott egy pájjal vulló sarrak volla,
 Hogy semmit nem told-meg az Irónak tolla.
 Hogy e széps Angyal formája nem költött,
 Sem diszerő heppes ruháját nem öltött

(*) A Salamonnak temploma, mikor fel-fenszelenek. i. Kronik. köny. 2. 7: v. 1, 2.

(**) Így nevezetett vigen az a fényes felhő Sids nyelven, melly volt az Isten jelenlétének különös látható jegye, mind a Szens Satorban, mind a Jerusalemi első templomban. 3. Mós. 16: 2.

Ugy vagy-on-c', hogy ez hagnalvol született
Lej Magyar volt épen Emberi Sereget.
 Ezt kintett kis szillag seme' tekintese,
 Ezt oltott be-folyó maga-velese.
 Kivel az emberek Serege adott
 Koronázni egy most élő gyermeki karr.
 Kis Guff KUDDA házban a' menyeyi tárnak
 Sáfara küldött volt egy arany oltárnak.
 Magyar hittel kedő nélkül kedvelése,
 Jó Szív szívesig nélkül érezteti.
 Tüdakozni gyádran, ha valaki volna,
 A' ki nem peretne, s nulla balul pollna;
 Hogy ártatlan Szive mindenhez be-folyjon,
 Szerelmeffigyel kis-kis meg-raboljon.
 Mindent meg-befolyjon, hogy minden peresse;
 Most meg-ne jertsen, hogy jent, meg-ne vesse.
 Amaz arany-betűs erkölcsi mondanak,
 Sereget, hogy legy te-is szerelmében magának, (*)
 Ö volt egy ki-mettzett eleven tövényre,
 Jó Szive e' törvény-táblának bekeregye.
 Kiből hát a' Remény Tisztaz meltr párt,
 A' Magyar Nemzetnek Gyönyörűségét várt.
 Innen fokadt ama' gazdag jövés benne,
 Hogy jól-térv' minden emberekhez lenne;
 A' miye volt, mással Szive Serint köztö,
 Mának boldogságát fejeddel e'köztö.
 Nem kedves birtoka semmi beles jönak,
 Ha társ nélkül tartjuk hozzánk tartozónak. (**)
 E' drága regula gyádrólában állá
 Mint egy Senecai iskolában nálla.
 Mint gyermek, a' mivel birt mással meg-oltott,
 Sáfajától jentis ravasul nem fo'ott.
 Pént, Hemege, gyümölcs, jentek, jól nem e'ett,
 Mellynek, hogy meg-olba, társat nem kenfett.
 Más-is léven nek. mintegy Szive fele,
 Fele-vést mindenből hát manak Serente.
 Mit kérelet? — Mintha látnak kisiny hujja,
 Hogy Antoniusnak jent, gyermekét fida
 Gazdag

(*) Ut amerig, amabilis est.

(**) Nullius in fine bono vivo iucunda est possessio. Seneca moralia.

Gaedag ajándékot Philotának osztja,
 Nem felvén, ha talán arzat állgat forogja. (*)
 Vajha szepost példát ebből említeni,
 Ne szépenek, diót is magyarót hírseni!
 Sok Bölcsék hírségét egy gyermek fenyjé,
 Jódos Jók itájer jasek pégyenitné.
 A' kik isnak ugyan elmiesen is pépen,
 De nem szélekepenek ahon méltókepen.
 Példát tett jól-tévő jobb-kere pámoson.
 Példát tett, látván, hogy pégyen, az Adóson,
 Kinek a' tartozást, mikor nem-is kére,
 El-engedvén, másnál körben-is járt érte.
 Példát tett, társával mikor udvarolna,
 Pégyen ajándékot maga nyert-is volna:
 Látván, hogy társának nem adar, meg-szánta,
 Jele-séket velle körteni kívánta.
 Kivált, oh! minis szánta a' pégyenre forjat,
 Körött falasjából velle bír egy morjat.
 Meg-ohradott pégye, pégyekölhődt látván,
 Segédjére képen igazolmát forjatván.
 Ha a' jó-tésemény más kassnát keresi,
 Minis a' pégye földre hullott jóros efo:
 Ö-is, bír nem ontott adományt sereggel,
 De fűtün szépegett, minis bír harmat reggel.
 Mondjuk bír, e' gyermek még nem adakozó,
 De bizony gaedagon vót már harmatvó.
 Oh pégye bűmubni tragadó példázat!
 Oh pémet el-lopt nagy, fűda, 's ábrázat!
 Im' az Emberiség egy a'fel tüköre;
 Méltó, hogy e' képet messék márvány-köre.
 Pégyeték a' gyermek egy nőt mag-vetével,
 Ugy minis az helytelen maga szerezével.
 Mikelyt nő már, hár egy eméltő méltó verem.
 E' gonyos mag ürmöt, törít, kórkótyot terem.
 Minis az örvény, mindent magában fororjon,
 Nem minis az élő-tűz, másoknak ki-fororjon.
 Nekerzen ad; mindent társatoll meg-szad,
 Eniszárral forst, vagy szalándut el-tragad.

(*) A' Romai híres Trümenis - Antóniának egy fiafője vót, Fulvia nevi feleségével. Ez a' gyermek igen
 bütykös lévén, egykor egy rakás arany éremet szándékozott Philotának, ki neki kedvelten vót. Mel-
 lés Philotának nem akart el-venni előbb, felvén, hogy Antóniának azért meg-nekérte. De ő azt felte-
 kedd-el bátran; nem tudv-e, hogy en Antóniának fia vogyott.

Szív telkesen szívénységgel kíván,
 Addé! hűd-el! mást nádaly módra kíván.
 Ad-is talám; de ffar, hogy két-annyit ffarjon;
 Kiveli falatját, hogy mástól kettőt ffarjon.
 Oh ffar! kis KOLDA külömbözött étől:
 E' jöl-térő ama' ffarvénnyel tekintettől.
 Aldott Magzat! kiből talám el-nyújtott
 A' ffar maga-hafznát kereső természet.
 Te, tudós ffarvénnyel a' ffarvénnyel íráknak!
 Amikor a' vöd gyümölcs termő ffarvénnyel ffar!
 Muffakha természet! Itt, lám! belő-fültél,
 Magadhoz hasonló magzatot nem ffarítottél.
 Lám! ffarmarok fölled ffarvénnyel' uttalma,
 Egy ffarvénnyel mezzel kengeredett alma.
 Te vagy évi-állat, mondhatni felöltél,
 De jött mást tépláló étel-ki belöltél. (*)
 Ugy vagy! E' kedves Alaknak példái
 Gyermektől jöl-térő bön-kirner ffarvénnyel,
 Kiből kiserült más az éhezéssel étel.
 Gardag aratásra ffarvénnyel a' jöl-térő.
 Kiből a' nagy ffarvénnyel jeleknek általa
 Ugy régi ffarvénnyel most nővel vala:
 Az a' ffarvénnyel, hiner ffarvénnyel majorkait,
 Ffarvénnyel a' gyümölcsöt termő bön-kirner
 Ffarvénnyel is ffarvénnyel ffarvénnyel nem örsötte,
 El-vekerő gyepű ffarvénnyel volt kényvelötte,
 Hogy ki-ki ffarvénnyel azorba ffarvénnyel ffarvénnyel,
 Terméskéből, mikor ffarvénnyel, enni mérjen
 Inas pedig, penzes ffarvénnyel kiserite,
 Adományit úton, s útfelen-is mérte.
 Vagy talám a' remény kereső ffarvénnyel párt,
 E' gyermekből még más ffarvénnyel várt,
 A' ki azt a' napot el-vekerő ffarvénnyel mondja,
 Mellyen nem volt máskül, hogy jöl-térő, gondja.
 Ki el-ne bfarvénnyel a' ffarvénnyel ffarvénnyel,
 Siffen ffarvénnyel ffarvénnyel ffarvénnyel.
 Vagy pedig tekintő jöl-térő rakáffat,
 Gyermekesége egy ffarvénnyel máffat,

(*) A' ffarvénnyel mezzel Berns. Bírár K. 14:14.

Gyönyörködve, hogy más gazdaguljon róla
 Inkább, minsem legyen dúl gazdag betölle.
 Nagy Példák ámbátor ezek, 's fényes himék,
 De kisebb formájú méltán szabott tziemek.
 Hát hibájunk? 's morját hegyekig tetézünk?
 Lám! minde nagy, mind kisfőny tükörben ha nézünk,
 Mind kettő egyaránt vagy szép, vagy rútat
 Hár azon-egy egész orrát tiffán mutat:
 Így az Emberiség, imálandó képet
 Láthatjuk 's irgalmat jó szívűnknek szép
 Egyaránt a párt és kegyes rámban,
 Mint a Nagy Simonban, úgy kisfőny KORDÁBAN.
 Itt a gyermek-orra nem kisebb Virtussal,
 Mint Vespasians, Gyusfal, 's Júpissal.

De talán ez, Alom; 's kellesinél mellyebb:
 Ez ilyen gyermeki bagatel székelyebb,
 Minsem a Virtusnak meg-iithető fontját,
 A tudós tö-kegynek találhatna' pontját.
 Illy apróság 's kegyes gyermeki jásékor
 Oltyad, mint astaton apró morfalekora,
 Meltyeket nem nézünk egy póka, mint éret,
 Nem is érdemelnek tollunk pámban-vetels.
 Irigy Momus! mérge fogad' így, fened-e?
 Gyermekben a Virtus magvát nevesed-e?
 Hát illy' gyermek a mi jásékor, hár semmifé?
 A sem embert formát szupán emberiség.
 A' ki hát illy embert beretü lélekkel
 Ózja fevet, 's közt magát mindennel,
 Dőlben-is lámpásnál kerített ember ez;
 Ha gyermek-is, Virtus, nem süstör szimeres.
 Minsem egy székelyben az egész ember kéb,
 Mivel hiba nélkül benne más minden véss.
 A' nővé semmi sem adhat hozzá' többet,
 Hát kisfőny formából képit időfőbbet;
 Hát mértéket minden vésséknél emeli,
 A' meg-állapodott ideg neveli.
 Így ~~amikor~~ mikor a Virtus, minsem egy kis remelben,
 Munkáj a' gyermek székelykedésben,
 Így

Igazán Virtus már; 's nem csak ainyek még ez,
 Valóság 's erkölcsi tökéletesség ez.
 Majd Dönel mutat csak nagyobb mértéket,
 A' munkája nyervén példafebb könyvek.
 Ezen úgy tekinthet ki gyermek járójában
 A' Virtus, mint egy bölcs bírói munkában:
 Csak kegyen 's alapon még a' játékok helye,
 Azért nem tekinthet ki a' Virtus' erje.
 De egy Bíró példafebb is fő helyen járhat,
 Melly miatt a' Virtus fényesebbnek látszik.
 Ambár ez, egyaránt Virtus mind kettőben,
 Az alaponban is, mint igen a' főben.
 Ugy vagyok; Cicero másként ért ezekben;
 Hogy egy nagy jetevel képző gyermekben
 Nem a' Dolgoz, hanem csak a' reményfőges
 Differenciát jövendő nagy valóság végett. (*)
 De nem veszt a' jobb költésben látva,
 A' Tufulanumi fő Bölcs, a' mit látva.
 Igaz, hogy a' gyermek még Reményfőges bír is, (**)
 De valóság benne, a' mi Virtus, már is.
 Mit a' piross hajnal a' délnél reménye,
 De amaz is, mint ez, a' nap' igaz fénye.
 Nem-de nem a' terméj rejtezik a' magban?
 Főget mutat elebb, a' mit vakok a'ftagban?
 Egy hat' terméjséget a' mag' 's a' terméj is:
 Ugy a' fenge mint a' állás le-mettség is.
 Sőt mag-vevő nélkül még gyümölcsöt sem fröcs,
 Bőv aratás sem gyűjt, a' ki fenge nem mész.
 Illyen, a' gyermektől mag' gyarant el-hintett
 Elöl-járó drága virtus' tekintet,
 Melly főfőget terem a' jámbor erkölcsnek,
 Gazdag kararmányát jövendő gyümölcsnek
 Az országnak költőit költésből islel,
 Hogy, ha fel-nő, nem lesse félénk nyúl, az is véled.
 Sas-fut, ha napra nézhet bátor fremmel,
 Meg-istél, hogy nem lesse egy a' veréb-nemmel.

Igy
 (*) Non rem laudandum in puero, sed spes, Cicero inveniunt.
 (*) In pueris elucere spes plurimum, igitur illi ama' minden ~~tanító~~ nevelő Taní-
 tornak fejedelme Quintilianus, Inst. Orat. Lib. i. cap. 2.

Igy a gyermekfégi szép próba-tesztet
 Jövendőre hirdető természet jelle.
 Mellyetből, a' virtus' úján el-tökéltet
 Kezdet sevinst nő-hi majd a' kegyes élet.

Kegyes Élet! oh melly áldott gyümölcs 's Drága!
 Mellynek nyílt virág-sál-KORDA-ban virága,
 Mellynek Belidféj volt még egy leg-főbb jele.
 Ez, imé! ártatlan Jivener már fele.
 Belidféj ül vala fet-törölt hímlekhán
 Énereit szeméi vődám két ablakán
 Ajakán folyrak Belidféj beffedi,
 Járól járván vespert iz-érzép' nevédi.
 Jágait forgato maga-irfelise,
 Minst ily virulónak ifendes repülise,
 Mellyet halkat-pármán vízen lassu szellő,
 Hol nagyra-vágyáfnak félvepe nem kellő.
 Magass' poszon ülve, de még sem fenn látó,
 Harag-bartáj nélkül könnyen meg-borítato.
 Fupán benczelem' lelkeinek kiültöte.
 Galamb' 's bárány' sereg kiültöte.
 Így víselt magat amba' fífel végen
 Mikor a' Dótháni tegelő kőfígen
 Dáttyainak settyes kőzrel hordott eselt,
 Belidféj ölelvén az erőzár-téselt.
 Falám az a' galamb, melly az új világot
 Köszöntvén, prájában hervott olaj-ágot,
 Valasztván majd bákka helyett a' Alakot,
 Bálkafut fogadta, 's benne fűfket rakott.
 Falám Amonius együtt Lycurgussal,
 Dairó, és Pericles, Jipus Atticussal
 Mikor még nevetés' karjain függötter,
 Ily Belidféj példás jelleivel vütték.

Ily

(*) Egy Amonius nevű hadonai néző ember, arról beszélt a' hívtár, hogy sok a' ha-
 ragra fet-nem gerjedett, ily felid volt, és magával bíró. Lycurgus felől-és irád,
 hogy mikor egy egyt semet egy Alexander nevű paraszatt-iffu ki-tőjén volna: eper
 nem a' arata, hogy büneseit vonattassék, hanem utánna éltvén hájához huzatta, és
 magánál boldogultta, nagy kegyelmét mutatván hozzája. Periclest, Athenai fel-
 m: embert egy ellenfele vünnel meg-műszkolja; meg-és azt, azon a' napon, vége
 és hája meg-nem bántotta, és vésztével haragban nem volt.

KORDA pedig nyájas, senkit meg-nem verő,
 Felő, jómbor, sfendes, és ember perető.
 Ereket sűrűi felett zápfőit emelt,
 Mint a' bíza, komkoly-rakásból ki-szemelt.
 I. Gyermek! kiknek volt jó perensfőit,
 Hogy az áldott Iesus' ötetem ültetés,
 Mondjához meg-nem ott ült-e', mint pártotk,
 Együtt akkor és a' kedves Barátotk.
 Ugy vétem, egygyiser sem fogta meg-látni.
 De tovább kell az hit, semis bősátni.
 Ott látna bizonytal az a' felleget sem,
 Odav vette az az áldott öl, úgy hiszem.
 Hol a' pent ajakok' főkjät ö-ig fedse,
 A' meg-áldó kezér' malafjait vette.

Meltr tárgyá vala' hat mind a' két Nemzet
 Rendelől a' rajta meg-függeztet Semmel.
 Mert miként ama' nagy tűnőklő lámpásból,
 Egy puskán képzőlő fűvő srombitásból,
 Mikor világra lett be-közfőrséjénél
 Idején ebrőlő fűdák jelenneinél,
 Valakik e' tárgyá figyelemmel vésár,
 Vallyon hai ki lefen e' gyermek? így pólár. (*)
 Így a' nevendikény kedves KORDA körül,
 Midőn a' jelennek minden jó fűvő örül,
 A' mikor fereset, nemes jó-fűvőfőg,
 Felőfőg, és rend kívül munká, bős-kerűfőg,
 Mint annyi fűdákna' szimeri jelennek,
 Egy nagy fűvőndöről kedves hit izennek:
 Mellyelre, mint lépve, ragad a' perelém,
 Dámuló semeket függezt a' figyelem,
 Nemzet, fű-fő Rendel, Vörsej, Atyafiság,
 Egyházi, és Polgári Nemes, Hazafiság,
 Nővelők, Tamitók, Dajkák, felfővő és alfővő
 Solgátó Főfőjéi, jobbágyok, és inafok,
 Mind-

(++) Az Arabokna' és a' rigi Sida' Mezerékna' fűvő mondafővő ez: Nem az, az árva, ki-
ner kűlő meg-holtanak, hanem az olyan az árva, kűlő nínfővő tudományá, és
jó erkölfe.

(++) Mikor Cyrus a' páfővő gyermekét kűvő, hasonlő nér alatt neveltetnér, azt írjár nulla, hogy
 a' parafővő gyermeki fűvőben magis maga nagyra-tartafővő meg kűlőmbőséte, az ővő, mint
 nekik királyok, úgy igazgatta, és meg-bűnőtte.

(*) Kerepfővő fűvőfővő vágytal esed. Lukács Ev. i. R. 66. vers. Máté. 3:3. Ján. 5:35.

Mindnyájan, teik már e' jeleres e'fmeister,
Vállyon hák ki lépen e' gyermer? aet kérdetek.

Ki lépen? Embert, Seres, fudaja,

Éve salom három Gratiak, karaja:

Egy fens tűz, melly már-is ha így lángol benne,
Idővel majd egy nap, egy tűz-tenger lenne.

Hol gyujtnak Conweller, Majener, Bironor, (*)

E'fel, nyelhet, kardal gyujtó Phaetonor,

De ő har lángoló perelmével gyujtson,

Har Jonashán' mézes veszejét fujtson.

Ki lépen? Kirallgat, s karaja Seres.

E' Pö- Sínből inkert pármazik, mind kettő:

Graterus, vagy Morne nő-fel Kirallgathoz,

Egy új Aristides samad az Harathoz. (**)

Ki lépen e' gyermer? Ki most illy jöl-sérő,

Lelek majdon Severus Sándor neves vére.

A' ki ha még olyans népe közt meg-e'fmer,

Amgy ő felle kémi jö- retemenys nem mér;

Maga hívja: bátran kérj, úgymond, hogy adjak.

Alarod-e, még-is adóford maradjak.

Vagy a' köz-jóra fog gazdagon emőlni,

Antoninus, Pius, Mecenas rajzólni. (***)

Dölséfégy, hárait kinsével kalmozza,

Tudófor' érdemét tengeren hordozza.

Ki lépen? Söt pámu jobbagyinat Atlyor,

Pericles, Alfonfus máfor ábrázajor: (+)

Ur; de gyermekeim, ezt et-nem felejt,

Öket mind fejében, mind szívében rejt.

Ki lépen e' gyermer? A' kegyesség, tarja,

A' templomra folyó Silvannak pánya: (++)

Az

(*) Az első, Angliában I. Károly alatt; a más kettő pedig Franciaországban IV. Henrik alatt voltak párt-utók. Biron előbb felhívás híró volt; de végre ő is párt-utóknak elegyedett.

(**) Graterus N. Sándornak feles baraja. Morne, IV. Henrik Francia Királynak igen kedves és híres Miniszter. Aristides mikor az ő Haraja, Athene nagy bróklyággal miltsolan illette is, meg is, karajának boldogfajára vitékedett.

(***) Antoninus Pius, pával Aur. Antoninussal együtt, mind kettőn a' tudóknak nagy befűltő voltak, és jutalmazták; Pius még fő hivatalokra is emelt azokat. Tudjuk Mecenas, hogy a' tudományoknak előmenéselében miófora munkás volt, és minden samlokna, és tudósnak, kivált a' poezistnak miófora elő- segélyt, és gazdagitójor.

(+) Pericles az ő alatta-levő gyermekeim, kőta vala nevem, kiken egy uralkodó, mint gyermekeim. Alfonso pedig, hogy jobbagyair szívben és fejében hordozza.

(++) Amaz hegy Silvann forrása Jerusalemen körül egy volt, hogy egygyik a'z folyamának a' templom pártfogója foly alá, és a' háznál-satott.

Az Ur' Háza mellett buzgó Nehemias,
 Efordban járókat sapláló Abdias.
 De ki lépek még-is e' gyermek? Ki lében?
 Új fundamentum-kö a' Joff KORDA nében,
 Mellyen repedt falból új alkotmány épül,
 Lején fényből újabb díszfeggel lépül.
 Mert KORDA WÖRGE, Emmer csak Nagy-Atya vala,
 Kiben fényfűs lett a' KORDA Ház' fala,
 Mikor azt e' dementé, hogy az öfi Dávo
 Melhifághoz, Joff' legyen együtt-járó.
 Sep koroná, már két gyémántul e' tájban!
 De, jaj! kezdett mindjárt borulni homályban.
 Mert, mint ez öfi Joff', még ifjanságon meg-holt
 Atyáinak Házában Egygyeslen-Egy Mag volt:
 Ugy e' Joff' Háznak a' leg-főbb Akarat
 Fiait el-kezdén, az egy ADAM maradt.
 Ez is a' bünn földjén fűt hamar meg-adja,
 Es fűt Egygyeslen-Egy Kijűd WÖRGE hagyja.
 Így hár mind egy Mag jött az három Joff' izen!
 De, melly kétkény palló lebeg itt mély vízen!
 Melly vékony volt öly Nagy Ház' arany-fonala!
 Párkár egy pártaszkán már rég' fonyák vala.
 Haj-Dálon az Eter — El-fakadhat, felő —
 De bizunk — Reményfűz Fia, WÖRGE még élő.
 Ez a' gyermek talám, ki most Joff' Vésztől
 Szabadul a' le-dőlő Törpök Gyökereiből,
 Majd új Fiaitból lében, öfi júlson,
 Nagy magass Pedrus-fa Magyar Libanufon.
 Agár fűt Tűz' hóbbán ki-terjeszti,
 Fiaitól Unokák' Nevűg erefű.
 Ki lépek hát e' gyermek? — Kedvezzen az ég-is.
 Ez a' Joff' Marcellus — De KORDA WÖRGE még-is.
Marcellus, KORDA WÖRGE, Egygyeslen — Kisping hűs,
 Mind Kető egy beceg' Reményfűz Fia.
Andesi Müsa! ki Marcellus tulajdon (*)
 Termékeny rizka földén fűtő hűsön,
 Add által csak néhány vörösfűz rólád,
 Ambas sárol, e' kint hűs kövessém rólád. (**)

(*) Virgilius Andes nevei falujából volt Manguanar. Az Andesi Müsa hűs Virgilius fűs.
 (**) Itt egy néhány kövessém vörösfűz Virgilius kövessém, a' mind le-vita egy az öfi
Marcellus Aeneisnek hűsöt Könyvben a' 861-dik versből fogva a' 886-ig
 A'do-

» Kis látnok itt élte világjában lenni,
Nagy szel fele febes lépésekkel menni? (+)

» Egy ifjú gyermeket természetes képességgel,
Szép országot, melly néhai elegyes felelőssel.

» Semmi pillantója meg-függedve fekszik,
Homályban kedvesen hűmloka fellegetik.

» Promorú jel! — Se hát e' gyermek hisz-e?

Mindent rend kívülről fejt nagy sekírses óda.

» Nem-de nem (: nagy Tárgynak nincsen felelő óda?)

Deji Nagy köpökből küls jeles ódát?

» Ah! melly tökéletes forma, melly példázatra,

Hiszágát képző is virtus koronázra.

» Lásd-e ennél fűgőit hirtő sekírséből,

Nagy egy gyermek-fingon a' RORDA Nemzetből,

» Ki ily magass ponton az öfök' reményét

Nevelje-fel, deke magasztalván fényét.

A Hof

(+) Hogy a' rómaiak világban meg öfök' azok-is, kik ebben nem jártak, kiérte itt röviden
leírni: Augustus Császár idejében volt egy híres Római Nagy Ur, Caius Marcellus
kinek felesége volt Octavia, Augustusnak testvére. Emel az Octavianus volt fia is
az ifjabb Marcellus, ki kisgyermek korától fogva oly felette kedves, ékes
elmés, és nagyra becsült gyermek volt, hogy az egész Róma varázsa és büszkesége
csodájára és szeretetre volt. Nem lévén Augustus Császárnak örököse, őt ne-
velte és fogadta volt fia gyámjának, hogy utána legyen a' büszkeségben és öröksé-
gben. Már is a' Rómaiak korában közönséges hivatalok is voltak. De 16-dik eszende-
jében becsesülte le, 18-dikban meg is halt, az Augustus Octavianus, és Augus-
tusnak, für az egész Rómának igen kedves és bírája. Már ez meg lévén; a-
tan nem sokára írt a' Virgilius, Aeneasról való munkájának kezdő könyvét. Itt-
lött a' többi kötet úgy írja-le Aeneas, hogy ő a' lelkeknél, vagy halottaknak
országában-le-írta egy varázsló álmával. Ott Aeneas találkozik az Attyával
Archifésszel, ki neki elírte rend meg-mitogatja és el-próbatja, minden római
hármazandó maradványait; az Albániai királyokat, és Rómának főbb nagy
embereit, mind Julius, és Augustus Császárokat. Itt is a' Virgiliusnak volt, hogy
Augustusnak hízelkedjék, nemcsak rigiségével, és felelővel le-írásával. Ott az is
vegye említi a' Nagy Marcellust is, és amár nagy reményűt fia is mindjárt utána
a' már meg-halt ifjú Marcellus is; még pedig igen eleven bírával és hasznoson
fejt-le. Ezenek volt abban az időben a' Püeroknak, hogy a' melly munkát dol-
goztanak, az közönséges helyen, theatrumon is forat el-mondottak, vagy el-dekla-
máltak nagy gyűléseken hallatván. Virgilius is az ő munkájának az
a' része, melly a' híres Marcellusról is szólott, így mondotta el egy darabig a' dö-
vel aratán, hogy már meg-halt volt. A' mikor is ott állott jelen voltanak, mind áll-
gatók, maga Augustus és Octavia, és a' kis Marcellus anyja. Egyfelől a' munká-
kodik a' kis vesztet Virgilius Maro, ott, a' holt a' kis Marcellusról le-írta igen ékes
szókkal, érzékenyül és hasznoson. Magok sem tudták talán elbírni, ki a' helyen
abban

„A' Hoff KORDA Birrok ma's illy kedvessel-is
 Remekben kérkedni nem fog csak egygyel-is,
 „Kiben a' Regyeség, tiszta jó kívánság
 Így ragyogjon, s a' köz jobban iszadta külső.
 „Ah-melty nagy kincs! se, jaj! melty tiszta fájdalom!
 Sep jóvendőse köddel borító unalom!
 „Ez a' Végzet csak meg-mutatja épen,
 De köztünk nem hagyja torváb semmikepen.
 „Oh magasságos Eg! Így nézed sajnálva
 Egy Nimzseket boldog forrás talpon állva?
 „Meg-bánn-e hűvösöd Kéjlo bent kändöröd,
 Melly, hűvem, lebb vala fajas ajándékod?

Kit

abban az ifjunak le-irásában. Mind addig, míg vigre ki-mondja: Tu, Mar-
 cellus eris, neve fivert-is. Akkor el-ajul Octavia, hullva fájna nevet
 említett: maga Augustus is az egező nép firta kérdene, is ott a' declamatio
 meg-is parád. Aztán fel-éledven Octavia, parangult, hogy minden rend
 veszt, mellyben Marcellus volt le-irva, Adjának Virgiliusnak 250. annyadot.
 ajándékban. Erek a' veszt mind egy fummában csak 26. rendből állanak.
 Se nemeltyer tulajdonképen a' d'nak fájvat csak 16-sa tiszta. Se nyitván
 látszik, hogy leg-álább 20-nak, vagy 22-nel kell lenni, a' mellyerest meg-
 ajándékozattak. Es így e' néhány veszt mint egy öt-eres aranykasz nyert
 ajándékban a' persnasz Pósta. Az honnan e' csak a' néhány vesztet Ara-
 nyas Versimer is nevesíték-el. Erekkel a' vesztet, mint egy Marcell-
 usnak itt Epitaphummal, egy kíváns kedveskedni Virgilius Octavianus
 is Augustusnak, a' Marcellus örök emlékeztetőre. Erekkel a' vesztet vagy-
 nar ma's ki-valogatva, azot, a' mellyer e' mofanni kélna néa fájvatattak
 is fájvat ki-terjesztettel meg-írdittattak. Az ide néa fájvat veszt e'er:

Atque hic Aeneas, una namque ire videbas
 Esequium formā juvenem
 Sed frons laeta parum et dejecto lumina vultu.
 Quis — ille, —
 Filius? anne aliquis magna de stirpe nepotum?
 — Quantum inspar in ipso!
 Sed vox atra caput tristi circumvolat umbra.
 Offendit terris hunc tantum fata, nec ultra
 Esse sinent. Nimirum vobis romana propage
 Visa potens, superi! propria hec si dona fuissent.
 Nec puer Iliaca quisquam de gente Latinos
 In tantum spe tollet avos: nec Domula quondam
 Ullo se tantum tellus jactabit alumna.

Hec

„Kis szudállam? — Hahaha, jaj! üres hajlékot,
 „Szeret egyben borultá romoru álmjéket.
 „De ha még-is — ambur a végzetek képek,
 „Te, Gyermek, kis pánnar minden belső véser,
 „Ha még-is le-lirüd egy erőffég' fánssát,
 „A kemény fátumnak el-paggyatod lómszát,
 „Az egyek' végzetén enőszakos teBeß,
 „Te, Marcellus, — Nagyobb — egy KORDA IVÜRSY képe
 Mit jászol, Reményég? sül, le-folyt edyén
 Harag képretefnek üres nüzö helyén?
 A Gyönyörűség mit hiszlatod páraim?
 Az el-hervadt Rófa mit szaglod még páraim?
 Minis Maro illy szinnel Marcellusnak képe
 Festvén, ffar fíratta a' Deperker képer.
 Így is: de ffar holtas elő szinben támgos,
 Kis elevennek fest, el-veszette, lam' az.
 Es mikor olly pontra állt ékes nyelvével,
 Hogy más ki-fokasozja Marcellus-is neivel:
 Bele-párad mind a' bepid, mind az irag,
 Fonatas páradja egy közönfég' fírás.
 Így Minform-is mindön hasonlót salátá,
 Egy Reményég' fírás festeni próbála.
 Mikor a' szelhez jut, túl a' reményfegen,
 Gyávsos Sziprusz semtel az óhajott végen.
 Ajul pinse, s esik kezéből ki tölla,
 Fündét a' képrete; fíjt volt, a' mit sevilla.
 A' beteg Reményég, jaj! vülük halálra.
 Fagylató fél fúvala gyenge viággalra.
 Ugyan-is az alatt, míg az ej' fellege
 Okolván, hagnattner is Reményég' ege;
 Míg ama' vig Kordis, napkiletről eté,
 Ki leszen e' Gyermek? hangzik az ig' felé:
 Végre

Heu pietas! heu pifsa fides! — — —
 Heu miserande puer! si qua fata aspera rumpas,
 Tu, Marcellus eris.
 Ezerner magyarázása is red-fabúsa nem mindenben
 illyen rendel van. Nem-is volt kétség.

Végre a' levegő kárpisja hafada,
 Rem-finger vesző villám dörög hangos ada,
 Hol vagyon a' gyermek? most a' magas mennyben
 Két végres nem hagyja földi porban s' szemben.
 Ne kérd e Reményég fia, Anya-Nemzet!
 Kiben nagyra kezültet jövendő meg-femzett,
 Ki lépén e' gyermek? Nem földmél lakosja,
 Hanem az anyagi karól' bírósosja
 Ad, Anélkül form! Hát nekem fivődes
 Lőd-ki főrebb szelbra meg-vont kez'-ivedes.
 Azt az új fiatalt pedig, a' melly benne
 Ki fanyadzik, s' még egy Nagy Bedrus-fa lenne,
 Vájjától-ki (újabb józat slattan) töbül;
 A' melly Agár nővér fűzf. törpe fűzf.
 Messze-le. Fűzf a' Melhifaj, s' el-tünjör,
 Itt fűzf Nem fogynak a' törpe meg-fűzf.
 Ez a' gyermek, kivel az Eg. szemben neves
 Kereske-be' a' Dof s' Bani KORDA Neves.
 Liv rikkentő Józat! — Kedverreter Egy! —
 KORDA Ház' falából jay! hát minden Reger
 Ma' ki-hullomak-e' s' repednek a' falak?
 Mikor ez ofelap döl, s' el-repül ez Alak.
 Ah Végreszt meg-nem hajtható atelja!
 Lázguly-meg! vagy törpe vas-permádnak szelja!
 Oh, kinek ezernyi ideig tört ingalmad!
 Ne köpörönd ingó nád-pálva hatadmas!
 Ne ferd egy aratolant bátyámmal ellen kefed,
 E' felid galambra ne törjön végfesz.
 Kiben a' Doffi Mag jött Halmáskor izig,
 Láp-meg, melly fele, még a' köj pázbor tizig!
 De nincs, miért földről az Eg' vára Eri,
 Országn fogátra pöknök hátót szöni.
 Mindenható kézzel egy feveg nem bírhat.
 Ellene ma' rendszer a' porban nem írhat..
 Jettük a' leg-főrebb hatalom felségner
 Jengelyes fogatni mind földmél, mind égner
 E' feken az ember nem lehet tanácsos,
 Kinek vélese mind vad, mind hejajásos.
 Övé a' bölcs tanács, övék minden helyner
 E' világot sette péles jászor helyner,
 Hül

Két változó forja minden halandónak
 Egygyik bölcs jásika a' mindenhatónak.
 Jó Mester: 's jásikos kezd-el, a' mint tetszik,
 Jót nyit, kárpiros von-fel; nem kérdésk:
 Majd kárpiros erőt, jásikos be-véger,
 Parancsol: álljon-ki már más-ig; elég ez.
 Egy embert fel-mutat, mást ismét el-tüntet,
 Egy Nemzetet fel-költ, mást viszont meg-püntet.
 Egygyik víkonságig mással helyes fírel.
 Egy halandó hirt már, meg a' más ember el.
 Egy foly egyik tündér fel-vonás a' máfig.
 Mulas, Múfám! ennél egy szempillantásig.

Ez, a' Természetre ki-kabott ifjúnyge,
 Az állhatatlanféig, állandó törvényge,
 Minden dolga febe, lábbal, az időben,
 Minne egy nagy ábrongón, járjon keringőben.
 A' mi fel-költ egyse, el-nyelje márdon;
 Vénsegre híessen, a' mi fel-nőtt hajdon.
 Pésezt az aggodnár emészte porából
 Új Fénkes támadjon lehesse porából.
 A' vasas a' vész a' hit-függetlenség,
 A' pu nagy erőtő, a' fát tükör végje.
 Egy emész az idő: de majd a' mit kinnan
 Meg-emészett, küli mássor azt ujjonnan.
 Ama' tűz-tengerek, ambar fényget töltnek
 Sör világot, magor ferese gyáps öltnek.
 A' levegő, világos függő palotája
 Szüntelen változás, örökös házaja.
 Az hideg és meleg két szatúró kanya
 Egy larmis káboru-piattzal zavargja.
 # Erre és kö-öklőrd ragással el-függnek,
 Piramisok sájak terkel alatt nyugnak.
 Amott Amasznar, itt Zoroasternek
 Sijjai föld alá temetve hevernek.
 Ama' Pompeji Theatrum' felfige
 Saturnus' gyomrána pompás elefige.

Semi-

A föld gyábrán repdes, ingással gyötörődő,
 Mint a' ki nyavalya-törőben jöndök.
 A' változandóság, nagy törvényge tálta,
 Belő tittel minden erőt porátta.
 A' földhöz kapkodó minden földön leír,
 Azor-is közjübe drágább rést nem verő.
 A' mi leg-állandóbb talpon merőben áll,
 Egy-aráns változás bírvára le-száll. #

* Ide
 * Innen

Semiramis kertje alig volt egy falat
Az időnek mohón rázó fogá alatt.
Dühös Nilus' ellen vultat verő gátok
Ifar voltak: özönnel prédája lett hátok
Babilon, Capua, Saguntum, Carthago

A' nap' udvaralg meg-annyi fel-hágó,
Híves Brinsbury nézet és márványor
Az örök idővel küpő alkotványor
Léte a régiség, torkánar prédái,
Az egy változando sors' örök példái.

~~Epithetum~~

A' mérsélen föld' öltözö kintif,
Gyenge plánta, és fárnar ifjai és időse
Ifar egy vízfonság' mezején mezején szőlőalnar,
Majd élete jöve, majd a' físbán szállnar.
Természet gyávar terméssel ki-fárad,
A' maggyásban élék' erje ki-fárad.

Hát az ember ez a' halkasútan plánta,
Kis egy bün változó törvény alá ranta,
Ambat boldogságát nemesebb örök finlik,
Minden vízfonság' s' sötétlyében finlik.
Dehát indulatuk vesztök tüze kanyal,
Kivül terhes ifjarsz pémber törme aryal.
Két püntelen sere, vígyagaj, és álom,
Benne élet' és halál kepe, egy salalom.

E' nagy ura amay edeni kataralnar
Lett párja fészékéből bujdoszó madaralnar.
Deucalion a' melly víz-özönnek révén (*)

Egy újabb világnar ki-költ magva levin,
Alig u'pharott ki a' megesen zúgott
Habsórol, és a' páros földön alig nyugodt,
Majd máj vízfonság' fele petyet kordot
Maradvik, és mint a' polypus, mekké-főrt.
Attól fogva minden nemzet és ház-népet
Nem állando veszt; oh! Ifar minden képet.
Egy nemzetség el-fogy, a' máj helyében kél,
Egy országlaj máj máj bírdalhat el-nyel.
Egy nemzets' físhalman máj nemzets' fel-épi,
Egy kanyattan dölt nép kanyata máj nép ilt.
Es miként Saturnus tulajdon nemzete
Fiait fel-fatván gyomrában temette.

(*) Nézet érfür alatta

Ugy az idő, torka 's telhetetlen gyomra
 Népeket fel-fahat, semette halomra.
 Mint az halak kőjött kőfebbet nagyobb hat,
 Eset-ig más hatalmasabb tártta török fel-fát.
 Így épen (: oh tágas farkosság, világa,
 Emberekből álló halaknál ország.)
 Egy néj mást el-nyelven abból ha vett levet,
 Majd magátul kecsit más Evőnek eszt.
 Ti Nemzetek! éj Nagy Működésű Hozak!
 Mellyeken eszendők vészülnek, for pázár.
 Ugy állatok fényes hatalomnak jácén,
 A' boldogság magass partjának firt élén,
 Left hányván minden láb-nyomra halálottat,
 Mint a' Nélkül parján tébolygó állatok,
 Felve ifjúság 's putva a' vízet hárappár,
 A' Crocodilusok azomban el kapják.
 Kedves Gyönyörűség, irzeiből írók,
 Oh! de félve, 's még-ig az élethez birtok:
 Diszfőg, örömei valami folydogal,
 Futva nyelivel, de az élet fogypogal.
 Egykor az emésztő Idő, melly a' Melyben
 Left hány, elé-foztokén, bi-kap a' vespilyben.
 Oh változandó Idő! disztó bulgaság!
 Így hát a' világos nyelű ipkorság
 Népeket, Házakat emésztő melly verem,
 Hatalmas 's Nagyságos semmi kimerem
 Hát lehet olly farkas-főld vagy farkomány-ig,
 Ambar a' febes ifj minden rést fel-hány-ig,
 Hogy azt a' leg-első meg-fallott nép bírja?
 Ah! his már több egymást fel-váltóknak bírja.
 Egyik Nemzet el-sűn, más nyomában állott.
 Azon-egy föld pedig mindentör helyt állott (*)
 E' bizonyosság-tétel olly fontos tudomány,
 Mellyből házi tanu egyféle tartomány:
 Figyelemmel szemelt a' mi meg-függeszté,
 Talpunk alatt felpik, ne keressük megfészté.
 Ez a' föld — több földnél — ez a' kinszté bányá.
 Európának véska szippesü leánya,
 E' mi tífleletos Amjant, ki mintket fűlt.
 Hány változó pótnak fogó hercken ült?
 (*) Predik. K. 1. Rész. vers 4.

E' szép Helenának hány kerelmes kövör
 koptatták küszöbét, egy más nyomát örör.
 Ezer az egymással irig mérge semmel
Néző hány Berítő égre perlelemmel?
Nemzet egymásnak üfő kabon kaptak,
fényes uralkodó pálhák egyben szapnak.
Együtt az előbb birtokos ki verte,
Kétől a szép ágyas házas maj el nyerte.
Pannon, kit leg előbb szabadott ülében, (*)
Kinek is hajdon még öltözött nevében,
Ezt a ki Évén öröfő bita,
Rajta jussák hűfő szabad alatt irsa.
Pannon nagy hatalma éniss népe terjed
Mellynek majd Darius birtokára gerjed.
Ez a Persiai Hatalom veszpije
Próbálta, ha lehet e Nemzetnek fiye,
Meg is nyeri; de majd fordulaj követi,
Jármár, a nagy nemzet nyarától ki veti.
Képző Dön Görög Amynon próbálta,
De perenget kettyett gyalázat salátsa.
Adós lett fizetni, mert harkolt balogul,
Sőt hagyja fiát is, Pilepet zálogul.
Eniss lebb rovább is a nép, ámbar fene.
Sylla viszont fel kel; ettől sem rettene.
Visek von Sylla egy hasonló babba,
Ijedeleben Teles Paladaj is hűfő.
Ezt látván, nem próbál Roma ülbes ville,
A' vad Nemzet pabad birtokában éle.
Mig egy nagy vélő néző ifonfig taniattsa,
Mint ninnen váltogás, egy fő Messer áltsa
El vezetve, hogy far Roma paranpholjon,
A' világ Augustus paranar hódoljon,
Pannonnak népe is hódolt nyakas hájsa,
Győzedelmes Roma tespa maradt rajta.
Ugyan a Romai pálha adós finse
Dacia népének hatalommal inse,
Ezer a Pannonnak regi tő szomszéd,
Véres víz Marsnak hűfő felede
Roma

(*) A' mi itt Pannonról, mint némellyek szerint a' Noé unokájáról, és az ő maradvé-
 kairól, s azoknak visfontosságairól íratk, senki azokról igazságáról jót nem állhat.
 Itt szabad volt némellyeknek eszelmek szerint felvenni e' dolgot.

Roma hatalmától kemény szapát vévén,
 Mellyhez majd Trajanus halált is vévén,
 Mai mind a két népe nemzet' kevély fije
 De-törvén, a' porhoz ragadott ereje.
 De van minden Néper, akármint haláppa
 Enyészete' pontját, olly rendelt szakasza,
 Melly nem szar le-díjt birodalma' falai,
 Anem' kette'-metszi elere' fonalat.
 Ama Vandaloknak vándorló táborra
 Ki-jöven, Pannont-is ki-mossa zápora.
 Majd a' Poth nemzet-is ezre érkezik,
 Ki-üzven szederből, helyerben fűkerik.
 Szomban hajadván a' tiszor' rekeszbe
 Maj' naphelen fény hajnaluk nem mészbe,
 Hogy egy Néper, mellynek vas is ére' farnja,
 Meg-hidoljon Pannon', is Dacia' kapuja.
 A' Jó Tanács, a' mint gombalyagját fonta,
 Mai ki-fjti — Imhol! — Hele' vett-is bonta.
 Mert Scythia, mint egy bogarukkal töltött
 Tágas mek-kas, gazdag fiapirás külvött.
 Rajzani kezd, is tábor a' Duna partra hajr.
 Öt századot alatt borsát három nagy rajt. (*)
 Az első, mellynek volt Balamis vezére
 Majd jstván Nagy Heros Atila' kesere,
 Vége, egy meg-térő sereg raj' módjára,
 Vissza-járt elbbi et-hagyott arnyára.
 Har egy kis szoror, melly külön ríseben áll,
 Egy hegeles közpül' rejtkeiben áll,
 Oh, se magy helyre rakott kies fészer!
 Hol ma-is a' képi maradvok, ríse,
 Sereyer! Nemzetünk' Sengéi! Ki ragyort,
 Kik for' század után id' még nyomor hagytor.
 De a' Mafod' s Harmad' sereg-is ki-omlek,
 A' kies Pannorra ~~szapad~~ tágasabb rés bomlek.
 Elbbi Chagan alatt vitéli Avarok,
 Majd képi Arpáddal ki-jállott Magyarok
 El-lepek Dacia' s Pannon' tartományra,
 Hol győzedelmek pedik borsnyájra.
 (*) A' Magyar Nemzetnek három rendbeli-ki-jövele Scythiából.

Nem áll ellent egezz meg-rettentt Nap-nyugot,
 Ambas' minden erő vellek szemben rugott.
 Bizantium, Roma, nagy számmal próbálók.
 Mit érnek? Vad-kamár ellen fontt pokkalók.
 Nagy-Károly, Arnulphus, Lajos, Conrad, 's mások,
 Ifak, mint Ifter ellen fővénny gát-fonások.
 Ugyan-íak ez eröss nemzet nagy özőn
 Vallus fészkelte egy nagy birodalom közön,
 Mellynek a fekete tenger egyik partja,
 Másikat Hadrian' neve tenger partja,
 E' kies föld pihen, valomint akarja,
 Ki-terjed a Magyar Birodalom' Karja.
 Egy him-öröslánnak erejét fel-ölté:
 Itt le-fekvők, honnan lenki fel-nem kúlsé.
 Kérdjüek: hol valának már most, 's hová lettek
 Kik az Ifter mentén hajdon feneklettek?
 El-múltak az öf. Pannon 's Dacus Magyarok,
 Mint a' Zápor pihen fel-fütt víz-hőlyagok.
 El-tünnek Jazigok, Gepidák, 's Géták,
 Mint a' levegőben el-pattant rágóletük.
 Közlebb a' Jothus' népen való már por.
 Ezek- 's most, mint a' szélről el-farvott por.
 Vohát, mit mivelé febes keringővel
 Hosszas vízpontagság együtt az idővel?
 Mint az emésztő tű, titkon rágott 's öltött.
 Míg Népek egy máj nyomából ki-törtött.

De vallyon már, ah, te világ' emésztője,
 Idő! Vízpontagság! Nemzetek' vesztője!
 A' Magyarok, ki most az Allandó' vilé,
 E' paradisiomi földön kedverél-e?
 Ah! víz-főző kérdj! Mellyre minden helyjen
 Könyv-írással írt Krönika feleljen.
 Helyt áll ugyan ez er effendős örökség,
 De mennyi? 's miképen? te tudod magass Eg.
 Örökség-e neve? vagy talám árnyéka?
 Lege püles Bírrok? vagy ifak mofaléka?
 Nemzetünk-is rehat ifak illy pályán járatt
 Hasonló' változás, köz törvénye alatt.
 Ez való leg-első' törvénye, törvénye,
 Az- 's lett keringőn forgató' törvénye.
 Ez a'

Ez a' Nemzet, mellynek sebes jég-ráporát,
 Györhesetlen vísz hatalma' oforát
 Macedonok, Mifek, Illyer benvediek,
 Franz, Olysz, Aleman hatalmak finlettek;
 Melly előtt Nemzetek' aszponya-is, Roma,
 Kapuját dörgetvén Atila' ofroma,
 Mint egy menykövező Hannibal' nevére
 Meg-repkesett, 's közel jégre fagyott vére:
 Majd lassan spökkenő erejében pakadt,
 Dühös püspöknak körmök közé akadt;
 Azoktól halálos sebes gyadván kapott,
 Kiket vísz karja hajdon földhöz flapott.
 Ez a' Nemzet, mállyet, mint mai háta meggett
 Zúgó sebes örvös, Velenze emleget,
 Enkelvén vigan az Hunnys' híren
 Hangjátó' nótát e' tengeri Siren. (*)
 E' Nemzet, melly hofspan nyugván széles övét
 Két tengerek közé tette határ-követ:
 Majdon Kamrat hintvén 's port kopasz fejére
 Sírva tekint régi sárga lak-helyére.
 Ez a' napban hajdon fényesen öltözött
 Sóp aszpomp-állat öll kompedi között;
 Majd változásoknak öltözé-fel hűlőjét
 Füzette edényi vízpontagfág' fűlőjét.
 E' Nemzetnek, mint egy Karpatus hávasnak
 Tesejéről meppé ki-repülő Sásnak
 Tollait ki-terített; 's oh! hámpor meg-függett
 Bármakkal le-esvén fél-holtan pihogott!
 A' Török Hód hámpor öfellei 's mejjeszi
 Ártalmat fényével grifs erjét veszte!
 De mikor minden szem e' változást lájja,
 Melly közönségesen Nemzetünk' fajátja,
 Hát a' Familiák' for vízpontagfági
 Mint lépnek mofvoha Dók bizonyfági!
 A' magános Ház' Nemzetek' mi' értek
 Kik endemmel 's hírrel meppé földet mérték?
 Sírál-

(*) Olysz vándorok a' Magyar nemzet' üjönétül való meg-rettenése adott okot arra
 hogy az híres Velenze városa a' tenger közepében építtémér, melly attól fogva
 hogy helyt áll, vigan örvös a' maga állapottján, har háta meggett hágyván
 a' veszedelmek, mellynek híre elbő rettentette.

Sitalmag, enyészet' példái sok század
 A' Nagy Meltósággal 's Nével fénylő Házar,
 Kik a' mint magassan a' porból ki-költse,
 Ugy hamar, vagy képen vízönt porban dőlse.
 Ki-költse a' testből nemzeti fő tagot,
 Egyszerűl le-hullt az nagy rendű villagot.
 Mennyi Zúfó gyancsint fel-emelt példákat,
 Tűzfőzős, gyökerez magass élő-fákat,
 Mellyer terejűrel a' lebegőt hágtár,
 Időr meg-emésző fejkéi ki-vágtár!
 El-vesztett gyökerek, meg-páradott Agok,
 Sír fenekén rohadott Néver 's Meltóságok!
 Példák! kiáltsator viffa-vert hangokban,
 Itt tábori, amott házi fűfalmunkon.
 Fenn kezdjem-e? Ama Hunnosok nagy Mársza
 Atla, a' vadász Nimrod fájár sárja
 Ambár nemzett — Kiker? — Versengő fiakas?
 De melly rövid tűzfő! Hamar Magva szakadt.
 Hár az Hei Hérosok? ama Hei Vészer?
 Meg-páradott Erk, ki-páradott verek.
 Hupán üress Néver 's seftett anyekor,
 Síról el-nyelt préda régi maradvokor.
 Vagy alább álljár-e kei erős Atláfra,
 Hunyadiant együtt Nagy Hullós Mátyáfr?
 Valami diszféj állott e' kei Névre
 Meg-pünvén ki-költt régi a' tulj révre.
 Vagy pedig még alább grádysodra álljár?
 Zapolya, Borzka, Bátorit pámláljár?
 Nagy Tállagok; de már homályra fordultak,
 Nemzetünk égeröl Magvasról le-haltak.
 Bilágy, Utkár, Perényi, Jereb-is,
 's többek hány Nagy Magok, mind hátrább, elebb-is,
 Hol vagynak? Meg-páradt nemzeti ponalak,
 Fundamentumokról ki-dőltek régi falak.
 De bűt hatunk még nem messze meg-sérünk,
 Lonyai, Rákosi, nevet hol esmeünk?
 Drágfi-is, vagy Rint, nevezvén Rozályról,
 Gildányit, vagy pedig Jaksot- 's Husajról?
 Hol látnak Abafit? halljár már szar, mint hirt,
 Melly Alma-keretről ősi nevet 's juss irt.
 Ha-

Hapontalan hangor! halálos zimerék!
 El-mohadott Ágok, Tűzfőzők, Gyökever.
 Ifar e folyó Szárban, melyből majd ki-lepiünk,
 Hány Fő Árázal apadt Erdély népeink!
 Ereknek nem kisimig lajstromok pámmal;
 De ily tevelés-tár nem közös Műfámmal.
 Gyáboljának még is néhányan példakul,
 Hazdon élő, de már ki-száradott fákul.
 Gyerep, Mikola, Kamus, Serendi,
 Megyeről nevezett Kerepkefi, 's Kendi,
 Sullyok, Bafa, Zollyom, Ördög, Ebenivel,
 Tökölgyi, Bersefnyei, Kapi, Seredivel.
 Erdélyi, mely jussát Somkerékül ista,
 Még Bornemíza-is, mely Kápolnát bírta.
 Ugy Sárpatoknak-is tördös lakója,
 Kerepkes, Szendrői, Nováty brótkója,
 Forni, Dobokai, Gyulafi, Sennyei,
 Mindnyájan porra vált a Tűzfőző Sennyei.
 A' Valkai 's Vitéz Háza-is a' főköl
 Példát mutathatnak jessé fírhalmokból.
 Ennyi Vír gyápsat hídor három minapival,
 Ugymin, Hoff Bekelyjel, Franznerrel, Sakiwal.
 Mind ezekben fírba állott a' Tűzfőző-Nem. (*)
 Hol a' por, fűst helyen mit lát az élő szem?
 Ifar fírhalmok felett ez hat besüt: Voltak.
 Régi-fő, tekintet, kint, misfodak? Hóltak.
 Így az Idő, Háza, Népet, porig emészt,
 Nem néz sem érdemet, tekintet, sem ést.
 De ha ifar az Idő, 's ifar a' Visszontagság?
 Ez erős Emésztő? Hallgass, balgatacság!
 Koránt sem a' Boa pírvarban kovásfolt,
 Bolond Fatum, melyet egy Zeno tanátsolt;
 Nem a' var szerenye 's történet' fogási,
 Sem a' firkon munkái, fillagok' forgási;

Hareem

(*) Mind ezeket a' familiárat egy nevezetű mof, a' menomyiben a' fessz Nem.
 ezekben vigkepen el-fogyott, 's így a' tűzfőző-ly lemmi meg-fűnt.

figy. a' más Kéadnak

Hanem a csillagok abroncsán kerülő
 Övé felféig ez a Nagy Tronusbán ülő.
 Nagy Ősön! szar benned egy fő Gondviselőt
 Imádkunk, a' kinek fel-vontt pártad előtt
 Le-vagyunk országló feleket, és famolyok:
 Nemzetek, Nagy Házaik, szar mint hangya-bíjor,
 Mellyeket helyet-rög leg-kisebb láb-ujjod,
 Egész földet por-fém gyanánt pontol fulljod.
 Az idő-parafior fekednél állanak,
 Válszafol porban réged' udvarlanak.
 Erre mindenható inszpedtől várnak,
 Vegyisid' be-töltő hatalommal járnak.
 Oh melly bölcs Kormányzój! melly igen nemz szél!
 Hogy egy nemzet, és ház-nép ki-döl; miéke fel-kél.
 Így az Halandó fel, és magyar gyeplován látja,
 É' miéke feregner így vetetik gátja.
 És mint mikor fogynak a' Nap's Hold az égen,
 Ebred a' fém, és bámul e' nagy jelenfőgen
 Így mikor el-fogynak Nemzetek és Ház-népek,
 Fém ebredtől jeler e' pomoru képek.
 Sőt, hogy Vízontagfág mindent kyd és végez,
 A' Világban-is egy törelteffég ez.
 Mert a' világ egy fűp mesterfőges óra,
 Melly jár ama' bölcsen mozgató rugóra;
 Ugy kell, hogy Változás herékem folyjon,
 Egyik víszontagfág a' mászt elebb folyjon.
 Mit köljünk hát még-is e' bölcs szélra többes?
 Nézzünk nagyobb szél-is még: ama' felfőbbes.
 Itt a' Nagyra-vágyás olyan pontját leli,
 Melly halhatatlanra a' porból emeli.
 Ez a' Nagyra-vágyás, ha szar a' por felett
 Repdes, alá-vonja a' földi töreltet.
 Nemzeti díszfőg, méltóság, befültet
 Mind a'gyasból formált romlandó képsület.
 De mikor illy gyenge portellánor tönek,
 Romlik alkotvánnya illy fényes tükörmek,
 Vágyik a' kívánság Valóra, nem fűstre,
 Ferepővöl és üvegővöl aranyra és ezüstre!
 Oda, hol tartatik egy nem veszendő kints.
 Halhatatlanság el; romlás, változás nincs.

Így

Igy a Nagyra-vágás el-hagy nemtelen vést;
Nemesebb vést válassz, s állandóbb helyen kész.

Illy bölcsen arányzó nagy szelvényre nézett
Az örök végzéstől ki-fejsett intézet
Mivőn KOLDA GYÖRÖT Nipe közzül híván,
Egy Groff Magot benne ki-gyomlálni kíván
Már e Nagy Reménység, Gültötteknek Elke
Tizen-három nyáronak virágát szemléltet;
Már az iskolai vitélő táborban
Oda lépett pinse tanulók forrás;
Hol Calliope'val szajjon hamar kezét,
Ki az Ekes-szollás, külsőjére vezet. (*)
Azomban paranszól a mennyei körzet —
De mit? — Talán hosszú élet, könyvet hozat.
Vajha! — Ah nem! — Inkább szomoru parola! (+)
Annak a fircynek tüstént paranszola,
Melly hajdon a Jónás, plántáját el-vágta,
Folyó-borostyánját tövéből ki-vágta. (**)
Siefen-el, s Magyar Pinduson vadászkon,
E' drága Plántának gyökerére máskon.
Jaj! retentő Igék! — öldöklő követseg!
Minden jóat-hajával borzad az ifjúság.
Mi lépse hátra — Kerdi — Már-is minden pánta,
Hervadoz a leg-jobb kellemese Plánta.
Finnak már az Áuffer, égető selei,
Fetrennek a belső nyaralyák, jelei.
Groff KOLDA már beteg; de csak, mint fenn járó,
Edes reménységben még életet vár.
Mint felid Bárányka, bágyadva lépdegel,
Kit ritkon halálos mérsék emelkedel.
Belső férelméstől mint ingadoz ina!
Mint olly vár, melly alatt lejt vészt áfott Mína.

- For-
- (*) Calliope a Rhetoricának, vagy Ekes-szollás, mellőrségének Műfaja.
(**) Hihető, hogy a Jónás az az a plántája, valami folyó-vagy fel-futó borostyán, s neme volt.
(***) Az Áuffer, vagy dőlő fel a melegebb hármányorban úgy csatálk-ol, mint a plánszatt
s gyenge virágokhoz meg öltöz, el-égetőjök. Pubentique rohe primus moriuntur ad auctos. Gatus.
(+) Parola, négyvöteken szót vést, és kívált az az igét, mellyet a katonáknak fejj gyantát ke-adek.

Forgódnak könnyűen Aesculap' fiait,
 Leg-jobb szörökhöz mintjének híjjai.
 De az orvos erő hiában igyekszik.
 Hanyatlak a kedves beteg — ágyban fekszik.
 Zak meze-beped-e, Caeciliusot hajdon,
 A ki születése után egykor majdon
 Találatott égő tűznek közepette,
 De semmi rézkében bánja nem illote.
 Vajha kellesz létet e meze most letne!
 But e költeménynek valóság felelne!
 Egy gyermekes bánunk itt tűzben heverőt.
 Hol vagy, ki meg-tiltod az égő erőt?
 Ne is ide! Kérünk a láng ezt ne bánja;
 Vagy segítő karod oh vajha! ki-vánja.
 Nincs hátna! Mai mérgezőbb e' gonosz képpere,
 A' jindó ragokon szorítottak perre.
 Tanárszékben ülnek az orvos mefferék,
 Munkákor leg-bősebb módokon a' perer.
 Mint egy bírja várát farsangi szomban
 Ha még lehet vala mód az oltalomban,
 Hectornak jobb-karja meg-tarthatja vala,
 Hogy preda ne lenne Ilium' köfalá. (*)
 It-is ha még lehet oltalomnak helye,
 Mellyel nyavalyáknak meg-vontassék feje:
 Ha volt még az orvos pereket fel-fűző
 Tudományban, erő, illy ofromot győző;
 Harcolnak halállal szemben nagy Hectorok,
 A nyavalyák ellen leg-irétebb karok,
 Föld, tűz, s érez nemetül költ italok s porok
 Meg-anny' ferezzel ki-vendelt táborok.
 Kivir bíls fejek nagy hívü Peonok,
 Füstölögnek gondos épkel Machaonok.
 De, oh füstös vető hársontatan próbá!
 A' Nagy Végző ellen minden Bölcs ofruba;
 Vagy a' káros gonosz' gyökerét nem látják;
 Vagy a' segítőjezt már kejön borzadják,
 De

(*) Si Pergama dextrâ Defendi possent, etiam hac Defensâ possent.
 Egy jobb Hector maga felől Virgiliusnál. lib. II. v. 291.

De hát mint ifjeli rettentő fergeség,
 Zúgás közt magát a Szerelmes Beség?
 Szerelmes ifjendos nyögéssel önti-ki.
 Élet kívánságát pióból jelenti-ki.
 Nem iszda. Mindenkör fáj a természetnek,
 Mikor ellenében erőszakot vernek.
 A még zöld érelen gyümölcs nem bír bajjal
 Szabad-le fájával, 's válik mint egy jással;
 Mikor szenvedni kell vagy egy nyálank körből,
 Vagy az erőszakkal le-verő pít-véskől.
 Melly buggon könyörög annak formáival
 Ez a Galamb, a ki meg-lötte kéz-ivel.
 Efedekit 's élet nyújtó kegyelmes kőr,
 De Természetének törvényét szabni nem mör.
 Bünein pióból töredelmest érez.
 Egy gyermekben oh melly drága kegyelem ez!
 Fjégető pióv, vizsgálja, mit vésett,
 Melly egy ofortt rajza ilyen verhefért.
 Mit hibáztam, ugymond, 's mi lehetett vétkem? (*)
 Melly miatt már pióte por, hama lebb étkem.
 Isten Háza talán nem elégé jártam,
 Olykor vagy egy peginyt elöltem ki-zártam.
 A' tiz parancsolat, igét tanultam,
 De, mint gyarló, attól majdon el-fordultam.
 Jóllehet mind e volt fő igyekezetem,
 Hogy mindenhez munkáj legyen peresetem.
 Uram! En vétkeztem, — vagy atyáim talán?
 Hogy így porban esém, mikor szódat hallain.
 Talán régi lehet még az egres étel,
 'S nekem lett savanyu mof az elég-rétel.
 Atyám! kedves, ne ved büneintet pámban,
 Kegyelem! Kegyelem! későig orámban.
 Így pohajra. 'S oh melly büzgo! melly érzékeny!
 Nagy a Lélek, ambar a' keft töredékem.
 Kedves talán terhet alatt fáradttában,
 Mint gyermek ifjmael a' pióma pufatában.

(*) Bizonyos az, hogy a' Nohai Sniff usf. büzsgé alatt ~~szólt~~ ^{Még is} poron imádkozván, vagy
 magában elmélkedvén, ilyen pőkat, vagy erebbel azon-egy eselműket szólt a' minst,
 után le-íratott.

Még-is, jaj! promora — Nem — Söt leg-jobb válassz.
 Reménysejner fia! végpi ponton állassz.
 Nem e' puszán fokad a kisfő; fiesz máfra, (*)
 Kulhatalan vízzel ki-buzgó forráfra.
 Tizen-négy kés után már néhány nap folyt-el,
 Hogy egy hab más habot feje felett folyt-el.
 Else tizen-három nap-fordulást el-járt,
 Még tíz napot végpi lehellet hozra várt.
 Itt épen a' végpi perzsenteg meg-akadt,
 Mellynel Zelke bágyadt testből ki-fakadt.
 Angyali karosska fráján állván várta,
 Bent társaságának kebelébe zárta,
 Melly repitő könnyű szárnyakon febejen
 A' Zenteknél uszán menybe egyenesen.
 Ezer után le-folyt pár estendő kéjszer,
 Negyven-mily-is után fietven el kéjszer,
 A' maforid hónap hogy rendet kövess,
 Huszon-ötöd' napját példálni kezdess:
 Binsin az ejeli egy's két óra között:
 E' Nap az, mellyen jobb életet költözött.

Mint egy kinszes hajó, kedveső belénél
 Virrolárván a' Jó-Reményfeg' fejénél, (**)
 Velelen, egy szemben-dühödő pit-veffel
 Közfihelához tapott darabokban víp-el,
 Így e' Kinszes Hajó' tizedireny része
 Egyben-törvén, a' kints villinr el-nyelje;
 Midőn emé leg-jobb reménysejner fejet,
 Örök gyász váltai-fel a' reményfeg' helyét.
 Így e' Reménysejner Fiában meg-hala.
 A' Gwiff KORDA Ajnár tőfökös fonal.
 Tékingsjünk bús vípfa kevéssel mészpére
 El-palasztott kinsjünk Nimzet Ege're,
 Semlélünk homályban öltözött válttrast,
 Mind Napban, mind Holdban Jébet fogyasztorás:
 Hol

(*) Belső vagy arra a' kisfőre, melly mutatott az angyal által Hmaelner
 mikor egy puszán buzdorlaner amysával együtt. 2. Mos. 21: 14-19

(**) Africánál dél-felől való egy tsupjót-nevesék Caput bone spei. Jó Reményfeg' feje.
 Hol igen híres ej általmaris ki-kötökelgek vagy on a' tengeri hajófótnak.
 Erre vagy on belőz

Hol távoljabb is közelebb belé-folyó Vörösig,
 Egy gyászos kárpitból ki-terjesztett térség.
 El-fogyott egy naphoz hasonló nevezet,
 LONVAI Nér, melly for fényes Fökre vezet.
 E' Napnak, LONVAI ANNA volt leánya,
 A' Nagy VESSELENYI ISTVÁNNak Barátnya,
 Kinek harmad izen fénylő Unokája
 (Egyenesen jöven az Agárat fia)
 Szerelmek SVÖRÖSÜNKNEK Nagy- Annját nevezik, (*)
 'S a' Lónyai Vörösig' fényét fel-fedezi.
 De már, oh keserves gyász! Im' a' melly setét
 Homály temető-bé e' Nérnek esetét;
 Ugyan-az, fedé-bé KORDA SVÖRÖS' országát,
 E' Magyar Fimónak képi Unokáját.
 De ha vetünk ezen aszpompi Bep Nemet
 Emelő LONVAI ANNÁra még semet,
 Gemlélünk új fígart búsító remény-is,
 'S majd ifjút új homályt penvedő nappány-is.
 Mivel májor izben e' Fejfegek tája
 Lehen KEMÉNYI JÁNOS' Fejedelm' Párja,
 E' Nagy Pár nem hagyott nyomában magzatot,
 Mellyekt az Agárat tovább ki-nem hatott.
 Itt-is azért e' nagy diszfőgü forba
 Így esék a' Bep nap' rangyerében forba..
 Lépünk tovább: mert a' Komorán fogható
 Valtörzsp törvénye máj veséres is ható.
 El-fogytat a' NYÁRI é' VITÉZ, Neved-is,
 Svör egyben borult Holvör máj ezek-is.
 Kikhez az Agárat' fel-felé-visele
 SVÖRÖSÜNKEL egyben-futtt Vörösignek kötele.
 De kit látunk, nézve a' gyászos Ház-falra?
 Ifjút Fejedelmi Rótkont máj oldalra.
 Mert KORDA SVÖRÖS (Közben Svör Nagy- Attyát verén.)
 Svör BEJALEN JUDITH-tal egyenes Mag Lében,
 Emek BEJALEN KATA, egy testből vörsege,
 Májodik APÁFI MIHÁLY' Felefege,
 Bep

(*) A' Nagy Vesselenyi Istvánnak, u. m. Lónyai Annának fia, Vesselenyi Pál; Emek fia, István,
 Kinek leánya, Vesselenyi Jufanna, J. Teleki, Adámne. Emek ifjút leánya J. Teleki Jufanna,
 Kivolt Svör Korda György Ur Agár-tája.

Hol távoljabb is közelebb belé-folyó Vésfőg
 Egy gyászos kárpitból ki-terjedezett térség.
 El-fogyott egy naphoz hasonló nevezet,
 LONYAI Nér, melly for fényes Főkre vezet.
 E' Napnak, LONYAI ANNA volt Leánya,
 A' Nagy VESSELENYI ISTVÁNNak Barátnya,
 Kinek harmad izen fénylő Unokája
 (Egyenesen jöven az Agazat-tája)
 Szerelmes GYÖRGGYÜNKNEK Nagy-Attyját nevezte, (*)
 'S a' Lonyai Vésfőg' fényes fel-fedezi.
 De más, oh keserves gyász! Im'a, melly petét
 Homály temeté-bé e' Nérnek ejetet;
 Ugyan-az, fede-bé KORDA GYÖRGGYÜNK orzáját,
 E' Magyar Jónának képi Unokáját.
 De ha verünk ezen aszponyi Bep Nemet
 Emelő LONYAI ANNÁra még semet,
 Semlelünk új jügrát buszató remény-is,
 'S majd ismét új homálys penvidő nappány-is.
 Mivel máskor izben e' Bepfőgök tája
 Lehen KEMÉNY JÁNOS' Fejedelm' Párja,
 E' Nagy Pár nem hagyott nyomában magzatot,
 Mellyt az Agazat tovább ki-nem hatott.
 Itt-is azért e' nagy díszfőgü forba
 Így ejet a' Bep nap' rangyerében forba.
 Lépünk tovább: mert a' Komorán foggyat'
 Valtóját törvénye más veszer-is ható.
 El-fogytat a' NYÁRI és VÍFÉZ, Nér-is,
 For egyben borult Holdor más ezer-is.
 Kikhez az Agazat' fel-felé-vitele
 GYÖRGGYÜNKEL egyben-futtt Vésfőgnek kötele.
 De ki látunk, nézve a' gyászos Ház-falra?
 Ismét Fejedelmi Rókonr más oldalra.
 Mert KORDA GYÖRGGYÜNK (szilban Goff Nagy-Attyját verén.)
 Goff BEJHLEN JUDITH-tal egyenes Mag Leven,
 Emek BEJHLEN KATA, egy, kefből vésfőge,
 Második APAFI MIHALY' Felesége,
 Bep.

(*) A' Nagy Vesselenyi Istvánnak, u. m. Lonyai Annának fia, Vesselenyi Pál; Ennek fia, István,
 Kinek leánya, Vesselenyi József; Adámé. Emek ismét leánya J. Teleki, József.
 Kinek fia, Korda György 16. Agazat-tája.

Lép Nap Er-is; de jaj! alkonyodott tájban
 Mert el-fogyta végfő éjjeli homályban.
 Meg-parasztá saját Törőréner forrát,
 Ugy a' Fejedelmek Nemzeti biborát.
 Oh gyávas Nap-fogyat Hazánk közepette!
 Ezt melly for változás, arnyeka követte:
 Éjjeli tevélys, erőszak, féséség,
 Vészedelmes buslás, féltelen, és kétség!
 Jordenán tovább-is még a' KORDA Állat,
 Fenyeget még egy más féltelmes ábrázat.
 Kis felt most Erdély Groff KORDA IVÁNÁBAN
 Groff Iktári BETHLEN SAMUEL Párjában,
 A' Ki Kedves IVÖRÖVünk boldogult Groff Attyát
 Ugy nézi, mint saját Testvér ábrázatát?
 Felt egy Groff Edy Anya Gíve Felet,
 Groff Ifjabb Iktári BETHLEN SAMUELét,
 Felt benne Erdély egy Nagy Nap' Zikráját,
 Az Iktári BETHLEN Háznál kis Summáját.
 Eme fénnye, melly a' déli pontig lépe,
 Groff BETHLEN GABORNÁK Fejedelmi képe.
 Melly disz Nap! de mint meg-fogyott más fénnye!
 Hasatmat vett rajta változás tövényne.
 Arany tángyerának egy sugar kis része
 Híllámpol még: a' több rész már el-nyelje.
 Önr felség! a' ki képi vagy haragra,
 Tekint kegyelemmel ez egy BETHLEN Magra.
 Te gyújod az égnek fáklyát, s meg-olod,
 Tündörlőcső e' kis fényben disz-volod?
 Emelj. Zövéreket egy függött Reményből,
 Nevelj helyes orszát e' maradvék fényből!
 Végre ha még Véség arany fonálával,
 Groff KORDA ANNA-t is KORDA MÁRIÁVAL
 Egyben-kötve KORDA IVÖRÖV hű-is foglalja,
 Más új fogyatkozás, forrását fájlatja.
 Melly Lép Hódor Attyór' Állában mind Ketten!
 De egy Remény Rájór' tekintvén, meg-retten.
 Két kiver, Sölö-tő; s nincsen gerced jelen:
 Két gazdag olaj-fa; s imé gyümölcsesten.
 Med-

Meddöknek Aldaja! Ki az káris Magot
Tudod szaporítani, mint fereg szilárdot,
Folyjon malaszódból Erebe tenyérszet,
Hogy ténjen hajnalra benn az enyérszet.
Igy szenvedt egy Nemzet fényes nap-világa,
Mellynek KORDA SVÖLGSY volt egygyik híved Aga,
Térkes el-fogyáfor' setet árnyékában,
Melly KORDA SVÖLGSY is temeté nyomában.
A' metty Mag-szakadóft a' Nemzet szenvedte,
A' KORDA Nagy Agas ugyan abban fedte.

Midőn hajdon ama' mindentől kedvellett
Jekes Gyermek, Hylás, Afcan' víze mellett
A' parton merítvén, be' bukott a' mélyben,
's így merült-el a' víz alatt övök ejében.
Vagy talán a' vízi Nímfák meg-kedvellvén
El-ragadtár, habok' finén meg-ölelvén:
Akkor minden velle úszott hajófor'
Társai, Véri, Barátai párnófor'
Kereszék az endőn, 's berken, hátra 's elé
Hangos kiáltással híván minden felé.
Partor, endő, vippa-zengetter' egymással
A' for' Hylás! Hylás! hívni kiáltással.
Búfátván a' kedves de el-vepott kímén;
Kereszék — Híjában! — Hylas többé ningen.
Mese volt-e 's felig alakos ruházat
Egy Gyermekről ez a' siralmas ábrázat?
De most tölt-be nyitván e' gyásznar érelné.
Mert mikely KORDA SVÖLGSY, mindened' Berelme
A' Sirető semer elől már el-tűnik;
Vagy esvén az halál' vízében meg-szüné;
Vagy inkább egy szármag' angyali kar egbe
Fel-ragadva földről boldog diszóságba.
Leg-ottan egész Nép siralmasan gyászol,
Gónakozó szótól foradva keféret seoll:
Dánat —

A 5

C 5

B 5

D 4

A 4

Banattal mind Felső és Alsó Rend el-reiben,
 KORDA GYÖRGY! KORDA GYÖRGY! harpogtatván nyelven,
 Országban, Kolozváron, és a Múfár helyein,
 A Magyar Helicon völgyein, hegysein,
 Keservir sziveten Társai, Barátai,
 Atyafijai, Nemzet, és több minden Sajátai,
 Keresik — Ki-ki mind el-függött sível jár.
 Híjában — Iaj! KORDA GYÖRGY nincsen többé más.
 Nincsen többé ez a Szerelmes szép Hylas,
 Ez a bánat minden síven mely Jób-nyilas.
 Sírasszár közelebb Inff Attya' Felsővéri,
 Mert mindenik, ki volt e' nagy Kints, elméri.
 Zokogja Inff KORDA ANNA, kedves Ménnye,
 Ki volt fájdalmi közt irgasszaló férnye
 TOLDALASI LÁSZLO, Inff Komormpik Ferje
 Gyájer vífel, hogy bánat' árját együtt mérje.
 Amár ugyan, szinte meg kasadó sível
 Míg finlelt-is, ötfé körül mindent mivel:
 Ejjét, nappal munkás gondjait mellette
 Epen az utolsó lehellet végzette.
 Ez-is pedig, a' mint leg-hívebben véli,
 A' tisztesség' semmi nemet nem kémelli,
 Hogy a' kit egy Nemzet, míg földön lakozott,
 Kedvesség' ölelő karjain hordozott,
 Ugyan-annak kössön már sírhalma felett
 Nemzeti koporsót a' végző tisztelet..
 Kit-e' Inff Attya', Hercules' módjára,
 Ha véspe nem hozhat Szerető' karjára:
 Leg-alább Erdélynek hét tornyain fel-tett
 Örök emlékezet' zárlóját emelget:
 Leg-alább Múfáktól képzett kenettel,
 Hogy Nere rothadás ne lősson, semet-el.
 Inff KORDA JOHANNNA fájdalja maga-is,
 Inff Komormpik DEJLEN SAMUEL Párja-is,
 Egygyeslen-Egygyes-is e' gyásos karban sir,
 A' Belid Belidhez érzékeny sível bír.

Inff

GROSS KORDA MARIA, úgy komorompk Bán
 KEMÉNY LÁSZLÓ férje közs gyűlésben járó,
 Vörösi határnán fekhett benn az er,
 Vörösi nem válhatk mert az atyafi-vér.
 De nincsen itt vége. Befejező a' gyűlés még.
 Számolt a' Vörösi, mint a' szillagos ég.
 Valakik GROSS BETHLEN JUDIT' kerjett Agán
 Vörösihez e' nagy Mezőnek síkján:
 Kivált, BELEN, BÄNFFI, HALLER, GYULAIval
 GROSS LÁZÁR, JOSIKA, KUN, TOROTZKAIval.
 Leányi VITÉZ, is a' VESSELENYIvel,
 ORBÁN, mellette járul még SZENT-KERESZTIval.
 Még élő más KORDA, BORSAL és BIRÓ,
 KATONA-is Korda nyomon vör-jutó iró.
 Egy KORDA Ág, mondom, melly még életet vél;
 De kiben a' Meg-holt KORDA többé nem él.
 Ki-alatt Jupiter; 's más a' kerületét
 Fenn-tartó leg-főbb hódja oh melly fűtét!
 Más felől nagy kánok fűt foglat azornak
 Kik LONVAI ANNA-t emérik Anyódnak:
 TELEKIval, VAY, KEMÉNY, KAROLYIval,
 RHEDEI, és BÉDI, egy CSAKI, BÄNFFIval
 ESZTERHAZI (! oh mind Nemzetünk reményei!)
 's iszonyos Agón-is HALLER, VESSELENYI.
 Ennyi főrend Házak, többen-is még fokkal,
 Gyűlölnek GROSS KORDA GYÖRGYt méltó okkal
 Illy nagy Tzedrus-Erdő jással meg-zendüle,
 Mikor most egy leg-főbb Fiatal ki-düle
 Egész Fűt mikor egy erőskében fűszik,
 Sajnos szenvedéssel minden Tagor érik.
 Mit kellünk a' fűtő Bölcs Árvák ellen,
 Mithől az halandó fűt függ köcselen?
 Ez, a' Nemzet! Egy lámpáját a' Árvák,
 Országokat fedve fűt gyűlésnek fűtja.
 Mikor a' Nap ellen fel-kipőlt sunátja
 Délben-is meg-fűtja hatalma korlátja.
 Kettő-vég nagy nébra kecsült földi Remény,
 Ki-gyomlat kertekből leg-fűtőbb véremény.
 Az

Az Halando hallgat, 's földig borul aratra;
 Für ellen a' ssepü ki-nem lelhet haratra,
 Mit fogunk? Boldog az, a' kit mi fajnállunk:
 Ö' fajnállhat unnihet, kiki még próbán állunk.
 Távol-nézvén, benne szíllagos szemlelünk;
 Hát csak sünder-süz volt, kiti szíllagnak vélünk,
 Gardag Lemeiny benne csak árnyékos fürdő;
 Für volt, melyet egy fél levegőn el-ürzött.
 Oh melly pokszor hát az emberi reményfeg,
 Hát szíllal is füstöl jól lakott fegényfeg!

Így ment füstben tündes mórda Marcellus-is.
 El-sünnvén a' benne nőtt remény 's virág-is,
 Kiti országos pompát tartó kezülelővel
 Egy gyűlésben fellegrü. Roma temetett-el.
 Ama körönfeges Egyben-gyűlés helyén,
 Marsnak Fíberis felmászott tén-Mezéjén-(*),
 Oh gyűlés pompának must egy újabb mársa!
 It-is KORDA ki-ki Marcellusban lassa:
 Mikor Roma népes Kolosvára mutat,
 Kifebb-Ramos partján Fíberis vert útat.
 Mert míg kedves GYÖRSGYÜNK a rajta meg-áradt
 Kinok özönében finlett Kolosvárat,
 Ott akkor az Három Nemzetekből álló
 Közönfeg, Országos Gyűlésben volt szálló,
 's majd, hogy a' Betegre végű pont került-el,
 Mirt fia, Annjának öléből repült-el.
 Kombar egy hónap, melyet Mars nevezett,
 Huszonkilent pámmal a' próbán evített.
 Ez napon, a' kit már meg-ívelt az ég-is,
 A' még helyben álló fényes Közönfeg-is
 Kedves Halottjának innepét kenete,
 Országos pompával hamvait szírele
 Te!

(*) Roma város mellett, épen a' Váron kívül, a' Fíberis vize és a' Város
 közötte volt egy nagy feles mező, melyet a' Romainak Campus Martiusnak
 Mars Mezejének hívtak. Ez a' hely porfide közönfeges gyűléshelynek rendelt-
 setett hely volt. A' Népek közönfeges nagy gyűlése-je ott szokott volt meg-efni.
 A' nevezetesebb Halottaknak-je temetési pompájor, sőt el-temetési-je, ottan esett.
 A' Marcellus-je ott ment véghez igen nagy pompával.

Te, Marcius! akkor Mars' Meseje voltál,
 Egy Reményfű Fiát újra miőt gyűfoltál.
 Te, Fiberis! a' ki régensen könyvvel,
 Míg az új-Femesfű mellett el-vezél, (*)
 Látod-e, melly pompás Femesfűt tartja
 A' könyvvelő Kiffeltb - Szamos' népes partja?
 De több a' Femesfű még ez Ártatlannak.
 Oh! mint kedves az Eg, a' kit peret, Annak.
 Az ötet kiffeltb miőt meg-tiffelti,
 Különb fogáphkal bűlt tanácsa teli:
 A' Napokat egyben-válogatja 's nézi,
 Arányzások' rendét egy ponton inderi.
 Együtt-éneke-nappal együtt akkor jött
 Egy olly Nap-is reggel fel-költt sugárt hint
 Mellynek neve Virág, Vasárnapja nálunk.
 Melly szép ittendőség, a' mit itt találunk!
 Illő volt, e' drága ittani Virág-pál
 Mikor veteményes más keriben már be-páll,
 A' Fűvelő díszet Virág-Napján vegye,
 Fejében virágos kőszoruját tegye.
 Hogy a' ki far rövid élet' úján járja,
 Az hamar hervadó virágok' módjára,
 Kit a' Kertnek Ura melege nem halasztja,
 Bimbóson ideje előt le-parasztja,
 Annak fűjén (minthogy igazabb kép nincsen):
 Virág' napja nyári virágokat kintsen.
 Mellyek, hogy ez élet példából meg-vegyék,
 Leg-rövidebb élet' ábrázatját fessék. (**)
 Így kintett a' Máro' pennáján bezzellő
 Anchises, mint sellyes markait nem keméllő,
 Marcellusért (erőt nem vehet fájdalom!)
 Bárfony pin' virágok' fereget firkalmán. (***)
 Te-is

(*) Itt íme Virgiliusból követtem azokat a' verseket, mellyekben Anchises előre-jomoran említi
 Marcellus fiát, amint gyűfolt el-temetéseit; a' mikor meg-föltt a' Fiberis város-ig ilyen
 módon: Vel, quae, Tiberine, videtis Funera, cum tumulum prope stabere recensem.

(**) Könyvvelő fogáph volt a' régi Fűvelőnek, hogy az idő-nap-előt meg-halasztani fűjében virá-
 gokkal kintett-be; példáján azaz az ő életének igen rövid voltát, melly hasonló volt az kintelen
 el-hervadó virágokhoz.

(***) Virgilius úgy hozza-be íme Anchises, mint a' ki maga kintt-be az ő kintén következő Unoka-
 kaja-

Le-is, Nagy KORDA SVÖRGY, kéri Jó Nagy-Anyával,
 TELEKI SUSANNA's LONYAI ANNA-val (+)
 Ha ugyan el-hervadt virág Unokáitól,
 Eset az öm, helyen sudhasjától,
 Vessék e gyűszű, ha hozzájárult,
 Egy irgalmas figyart's kegyes pillantást,
 Mert ha nem férhet-is titeket fájdalom,
 De a szenvedőkhez öftönöz irgalom.
 Fedeztet e fir-halmot virágokkal,
 De-hintvén kíméltől nélkül bűv marokkal.
 Nyújtató a' porhoz hajlandó szándékat,
 Ambár házon nélkül üress ajándékat.
 Mellyet, ha le-vonhat még kötelességre,
 A' meg-prakanta Magyar burzo kegyességre.
 E' Meg-holnár Jesei árnyékát tiszte,.
 Illy földi székelység hívását ne nézze.
 Im' titeket Múfám, bár, ha mit ez-is és,
 Heliconról fedett bokrévakkal kísér.
 Le-ülvén e' fírnak hangján, s könyvezvén-is,
 Így hinti virágot versének végén-is:
 Nyugodjék a' porban porból kecskült Rózsád,
 Kedves Gyermek! ki min a' leg-jobb rípet vészed.
 Nyugodjál, hol a' föld rípes szék az holtában,
 Ama' Szilágy-Tsehi Nemzetfő, Bölcsében.
 Ott már Góff Nagy-Atyád's Edes-Atyád' Tette
 Szentes ágyas-házi nyugalmas koreste:
 Ott tégedet, a' tük élén halált győztes,
 Góff Nagy-Anyád's Edes Anyád meg-előztes.
 Ott aluszol, tük még közel hozzád Vérék;
 Mondjad: En-is e' szép társasághoz terek.
 Hol az Atyád' Fiak' és Unokák's foror
 Rendet vesztvén, egyben-elegyedik poror.
 Hol

kájánad, a' Marcellusnak fírnak virágokkal, és azzal hísfeli öst:
 Manibus Date lilia plenis;
 Purpureos spargam flores, animamque nepotis
 His saltem accumularem donis, et fungar inani
 Munere.

(+) Mint Anchiész Marcellusra néze; úgy ez a' Góff N. Atya, és Nagy-Anyád a' J. Kóffra, mint Unoka-
 jára néze hozatattatott itt, hogy a' magok világn. E-is tisztelet meg Unokájának fir-halmat.
 De azért az eredeti gondolatok ezen ezen Virgilusnak Verséből vagyunk vize, mellyet itt fejezőbe keltettem,
 és ugyan-azon szövegeket formái szerkeszték ki.
 A' Marci a' is ott van.

Hol a vishadárna gyomrában el-féledt
 Lélekéből majd kel-ki halhatatlan élet.
 Hol meg-száradt Ága egy rebbi Véségnél
 Magva lesz más újabb lelki nemzetségnél.
 Nyugodjál angyali társaságnak melyjén
 Oh, Reményeg, Fia! fő boldogság helyén,
 Hol azok más nyájak kebelében láttak,
 Kik téged ölelő karjaikkal vártak:
 Kiket míg nemzeti ajaki szoktak,
 Előtted Reményeg, Fia! még voltak.
 Kikben a Szabados Haratom, ki-vágtat
 Sengijében erő és kívánságot.
 Ah! valasztott Sereg! áldott nevérek!
 Szabad-é, ha körben-nehányat vezetek?
 Kiket Elisium legelő nectárral,
 Féllejek és fir' halmát egy-két párral
 Im' Teleki József képe tűnik-elé,
 Ki, mint hájnal Fia, el-repült fel-felé.
 Ki alig fengülve nevédekem karban
 Lejéret a' felfőlt pillagys udvarban. (*)
Lázár Imre, tudós Minerva perelme,
 Vén bölcséket győző megérem gyermek Elme
 Idején el-metizett Reményegét isat,
 Kit Gyff Attya elő Műfája még fírat. (**)
Daniel, Teleki, Kemény, Bánfi méggyen
 Sorjában: Köpecs Istvánok mind négyen (***)
 Hármán vitézei Apollónak s Márjának:
 Egyik a' Műfát közt még tartatván társnak.
 De majd mind a' négyen még idejé korán
 Altal-mentek Elő' halandó táborán
Bánfi László, ki volt Együldött az Háiban,
 Hagyott mórban esett kedves Remény gyásiban: (+)
 Még a' Parnassusi zöld fésalón lépett,
 Hogy el-tűnő, hagyván az halandó kejet.

Korda

- (*) Néhai Milt. S. Teleki Mikály, Kigály Komornyik, Sub. Confiliaris és Exactorial Prefes Urnak jelle Fia,
 a' ki holt meg 1744-ben, XI. esztendőjé korában Kolozs-árván.
 (**) Holt meg 17. esztendőjé korában 1761-ben. Edey Attya, S. Lázár János Ur ö. Exc. gyönyörű deár Ver-
 sebbel meg-fíratla, melyek e' nagy Poézának Versei közt olvastatnak.
 (***) S. Daniel István Hadnagy Ur, ki meg-halt fengyel-országban.
S. Teleki István Hadnagy Ur, S. Teleki József Statius (Néhai) Fia István és Körtörő Ötös Ur ö. Exc.
 ált. eml. Fia, ki hándorfejőpárnál halameg, vitézlett múlt fínd hábituban.

ve,
7.)
Honnan bátorjágos partra hogy evezél,
GYÖRSEY Nevedből drága-GYÖNGY-remes evezéssel.
Drága GYÖRSEYÖT ölben a' Korla Háy emels,
Drágább GYÖNGYÖT benne a' Kedveffég szemels.
Tengeri Ristafág: mélyfég volt karája,
Romlando' tífia-háy ragadván hozzája.
De GYÖNGY volt, 's nem maradt habok közt hejájában.
Drága GYÖRSEY már Drágább GYÖNGY a' Koronában.

Gy.

C 5

B 5

D 4

A 4

an iktat. Betűlen rendezetlen
és átírt a 12. során

aa

vv

lv

A 5

C 5

B 5

D 4

A 4